

GENEZA (Facerea)

SAU ÎNTÂIA CARTE A LUI MOISE

1

1. La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.
2. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.
3. Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină.
4. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.
5. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi.
6. Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape, și ea să despartă apele de ape.”
7. Și Dumnezeu a făcut întinderea, și ea a despărțit apele care sînt dedesubtul întinderii de apele care sînt deasupra întinderii. Și așa a fost.
8. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a doua.
9. Dumnezeu a zis: „Să se strîngă la un loc apele care sînt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul!” Și așa a fost.
10. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.
11. Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămînță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămînța lor pe pământ.” Și așa a fost.
12. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămînță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămînța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.
13. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.
14. Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii;
15. și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.” Și așa a fost.
16. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpînească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpînească noaptea; a făcut și stelele.
17. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul,
18. să stăpînească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.
19. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.
20. Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare, și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.”
21. Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune.
22. Dumnezeu le-a binecuvîntat, și a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ”.
23. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea.
24. Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, tîrîtoare și fiare pămîntești, după soiul lor.” Și așa a fost.
25. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate tîrîtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune.
26. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpînească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate tîrîtoarele care se mișcă pe pământ.”
27. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.

28. Dumnezeu i-a binecuvîntat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pămîntul, și supuneți-l; și stăpîniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pămînt.”

29. Și Dumnezeu a zis: „Iată că v'am dat orice iarbă care face sămînță și care este pe fața întregului pămînt, și orice pom, care are în el rod cu sămînță: aceasta să fie hrana voastră.”

30. Iar tuturor* fiarelor pămîntului, tuturor păsărilor cerului, și tuturor vietăților care se mișcă pe pămînt, care au în ele o suflare de viață, le-am dat ca hrană toată iarba verde.” Și așa a fost.

31. Dumnezeu S'a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.

2

1. Astfel au fost sfîrșite cerurile și pămîntul, și toată oștirea lor.

2. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfîrșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S'a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.

3. Dumnezeu a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S'a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.

4. Iată istoria cerurilor și a pămîntului, cînd au fost făcute.

5. În ziua cînd a făcut Domnul Dumnezeu un pămînt și ceruri, nu era încă pe pămînt nici un copăcel de cîmp și nici o iarbă de pe cîmp nu încolțea încă: fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pămînt și nu era nici un om ca să lucreze pămîntul.

6. Ci un abur se ridica de pe pămînt și uda toată fața pămîntului.

7. Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel un suflet viu.

8. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise.

9. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pămînt tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mîncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului.

10. Un rîu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe.

11. Numele celui dintîi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur.

12. Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix.

13. Numele rîului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș.

14. Numele celui de al treilea este Hidechel (Adică: Tigru.): el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea rîu este Eufratul.

15. Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească.

16. Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănînci după plăcere din orice pom din grădină;

17. dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănînci, căci în ziua în care vei mîncă din el, vei muri negreșit.”

18. Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el.”

19. Domnul Dumnezeu a făcut din pămînt toate fiarele cîmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele.

20. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor cîmpului; dar, pentru om, nu s'a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească.

21. Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adînc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei.

22. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.

23. Și omul a zis: „Iată în sfîrșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, (în evreiește (ișă) vine de la un cuvînt care înseamnă bărbat (iș).) pentru că a fost luată din om.”

24. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup.
25. Omul și nevasta lui erau amândoi goi, și nu le era rușine.

3

1. Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care i le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”
2. Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.”
3. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”
4. Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veți muri:
5. dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.
6. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.
7. Atunci li s’au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri (Sau: cingători.) din ele.
8. Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei (Evreiește: vîntul.): și omul și nevasta lui s’au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.
9. Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: „Unde ești?”
10. El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m’am ascuns.”
11. Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu măninci?”
12. Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”
13. Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m’a amăgit, și am mâncat din pom.”
14. Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te tîrăști pe pînțece, și să măninci țărînă.
15. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul.”
16. Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ținea după bărbatul tău, iar el va stăpîni peste tine.”
17. Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu măninci deloc din el,” blestemat este acum pămîntul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale;
18. spini și pălămidă să-ți dea, și să măninci iarba de pe câmp.
19. În sudoarea feței tale să-ți măninci pîinea, pînă te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost luat; căci țărînă ești, și în țărînă te vei întoarce.”
20. Adam a pus nevestei sale numele Eva (Adică: Viață.): căci ea a fost mama tuturor celor vii.
21. Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele.
22. Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscînd binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mîna, să ia și din pomul vieții, să mănince din el, și să trăiască în veci.”
23. De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pămîntul, din care fusese luat.
24. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învîrtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.

1. Adam s'a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!”
2. A mai născut și pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar.
3. După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare (Sau: o jertfă pentru păcat.) din roadele pământului.
4. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui;
5. dar spre Cain și spre jertfa lui, n'a privit cu plăcere. Cain s'a mâniat foarte tare, și i s'a posomorît fața.
6. Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat, și pentru ce ți s'a posomorît fața?
7. Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pîndește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpînești.”
8. Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar pe cînd erau la câmp, Cain s'a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorît.
9. Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sînt eu păzitorul fratelui meu?”
10. Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sîngelui fratelui tău strigă din pămînt la Mine.
11. Acum blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mîna ta sîngele fratelui tău!
12. Cînd vei lucra pămîntul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pămînt.”
13. Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s'o pot suferi.
14. Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pămîntului; eu voi trebui să mă ascund de Fața Ta, și să fiu pribeag și fugar pe pămînt; și oricine mă va găsi, mă va omorî.”
15. Domnul i-a zis: „Nicidecum; ci dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de șapte ori.” Și Domnul a hotărît un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi, să nu-l omoare.
16. Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului, și a locuit în țara Nod (Adică: Fugă.), la răsărit de Eden.
17. Cain s'a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. El a început apoi să zidească o cetate, și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh.
18. Enoh a fost tatăl lui Irad; Irad a fost tatăl lui Mehuiael; Mehuiael a fost tatăl lui Metușael; și Metușael a fost tatăl lui Lameh.
19. Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada, și numele celeilalte era Țila.
20. Ada a născut pe Iabal: el a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi și păzesc vitele.
21. Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cîntă cu alăuta și cu cavatul.
22. Țila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Sora lui Tubal-Cain era Naama.
23. Lameh a zis nevestelor sale: „Ada și Țila, ascultați glasul meu! Nevestele lui Lameh, ascultați cuvîntul meu!
Am omorît un om pentru rana mea,
Și un tînăr pentru vînătăile mele.
24. Cain va fi răzbunat de șapte ori,
Iar Lameh de șaptezeci de ori cîte șapte.”
25. Adam s'a împreunat iarăși cu nevastă-sa; ea a născut un fiu, și i-a pus numele Set (Adică: Înlocuit.); „căci”, a zis ea, „Dumnezeu mi-a dat o altă sămînță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.”
26. Lui Set i s'a născut și lui un fiu, și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.

1. Iată cartea neamurilor lui Adam. În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu.
2. I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvîntat, și le-a dat numele de „om”, în ziua când au fost făcuți.
3. La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui, și i-a pus numele Set.
4. După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice.
5. Toate zilele pe care le-a trăit Adam, au fost de nouă sute trei zeci de ani; apoi a murit.
6. La vârsta de o sută cinci ani, Set a născut pe Enos.
7. După nașterea lui Enos, Set a mai trăit opt sute șapte ani, și a născut fii și fiice.
8. Toate zilele lui Set au fost de nouă sute doisprezece ani; apoi a murit.
9. La vârsta de nouăzeci de ani, Enos a născut pe Cainan.
10. După nașterea lui Cainan, Enos a mai trăit opt sute cincisprezece ani, și a născut fii și fiice.
11. Toate zilele lui Enos au fost de nouă sute cinci ani; apoi a murit.
12. La vârsta de șapte zeci de ani, Cainan a născut pe Mahalaleel.
13. După nașterea lui Mahalaleel, Cainan a mai trăit opt sute patruzeci de ani; și a născut fii și fiice.
14. Toate zilele lui Cainan au fost de nouă sute zece ani; apoi a murit.
15. La vârsta de șase zeci și cinci de ani, Mahalaleel a născut pe Iared.
16. După nașterea lui Iared, Mahalaleel a mai trăit opt sute treizeci de ani; și a născut fii și fiice.
17. Toate zilele lui Mahalaleel au fost de opt sute nouăzeci și cinci de ani; apoi a murit.
18. La vârsta de o sută șasezeci și doi de ani, Iared a născut pe Enoh.
19. După nașterea lui Enoh, Iared a mai trăit opt sute de ani; și a născut fii și fiice.
20. Toate zilele lui Iared au fost de nouă sute șase zeci și doi de ani; apoi a murit.
21. La vârsta de șase zeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala.
22. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani; și a născut fii și fiice.
23. Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șase zeci și cinci de ani.
24. Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s'a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.
25. La vârsta de o sută opt zeci și șapte de ani, Metusala a născut pe Lameh.
26. După nașterea lui Lameh, Metusala a mai trăit șapte sute opt zeci și doi de ani; și a născut fii și fiice.
27. Toate zilele lui Metusala au fost de nouă sute șase zeci și nouă de ani; apoi a murit.
28. La vârsta de o sută optzeci și doi de ani, Lameh a născut un fiu.
29. El i-a pus numele Noe (Adică: mîngîiere.), zicînd: „Acesta ne va mîngîia pentru osteneala și truda mîinilor noastre, care vin din acest pămînt, pe care l-a blestemat Domnul.”
30. După nașterea lui Noe, Lameh a mai trăit cinci sute nouă zeci și cinci de ani; și a născut fii și fiice.
31. Toate zilele lui Lameh au fost de șapte sute șaptezeci și șapte de ani; apoi a murit.
32. Noe, la vârsta de cinci sute de ani, a născut pe Sem, Ham și Iafet.

1. Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pămîntului, și li s'au născut fete,
2. fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care care și le-au ales.
3. Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămînea (Sau: Nu se va lupta, sau nu va stăpîni.) pururea în om, căci și omul nu este decît carne păcătoasă: totuși (Sau: de aceea.) zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”
4. Uriașii erau pe pămînt în vremurile acelea, și chiar și după ce s'au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.

5. Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.
6. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, și S'a mîhnit în inima Lui.
7. Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om pînă la vite, pînă la tîrîtoare, și pînă la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.”
8. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.
9. Iată care sînt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.
10. Noe a născut trei fii: Sem, Ham și Iafet.
11. Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de sîlnicie.
12. Dumnezeu S'a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.
13. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfîrșitul oricărei făpturi este hotărît înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de sîlnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.
14. Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s'o împarți în cămăruțe, și s'o tencuiești cu smoală pe dinlăuntru și pe dinafară.
15. Iată cum s'o faci: corabia să aibă trei sute de coți în lungime, cincizeci de coți în lățime și treizeci de coți în înălțime.
16. Să faci corăbiei o fereastră (Sau: acoperiș), sus, lată de un cot; ușa s'o pui în latura corăbiei; și să faci un rînd de cămări jos, altul la mijloc și altul sus.
17. Și, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de supt cer, care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri.
18. Dar cu tine fac un legămînt; să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine.
19. Din tot ce trăiește, din orice făptură, să iei în corabie cîte două din fiecare soi, ca să le ții vii cu tine: să fie o parte bărbătească și o parte femeiască.
20. Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor, și din toate tîrîtoarele de pe pământ după soiul lor, să vină* la tine înlăuntru cîte două din fiecare soi, ca să le ții cu viață.
21. Și tu, ia-ți din toate bucatele care se mănîncă, și fă-ți merinde din ele, ca să-ți slujească de hrană ție și lor.”
22. Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.

7

1. Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni.
2. Ia cu tine cîte șapte perechi din toate dobitoacele curate, cîte o parte bărbătească și cîte o parte femeiască; o pereche din dobitoacele care nu sînt curate, cîte o parte bărbătească și cîte o parte femeiască;
3. și cîte șapte perechi de asemenea, din păsările cerului, cîte o parte bărbătească și cîte o parte femeiască, pentru ca să le ții vie sămînța pe toată fața pământului.
4. Căci după șapte zile, voi face să ploaie pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut.”
5. Noe a făcut tot ce-i poruncise Domnul.
6. Noe era de șase sute de ani, cînd a venit potopul pe pământ.
7. Și Noe a intrat în corabie cu fiii săi, cu nevastă-sa și cu nevestele fiilor săi, din pricina apelor potopului.
8. Din dobitoacele curate și din dobitoacele necurate, din păsări și din tot ce se tîrăște pe pământ,
9. au intrat în corabie la Noe, două cîte două, cîte o parte bărbătească și cîte o parte femeiască, așa cum poruncise Dumnezeu lui Noe.
10. După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pământ.
11. În anul al șasesutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua

aceea,

s'au rupt toate izvoarele Adîncului celui mare și s'au deschis stăvilarele cerurilor.

12. Ploaia a căzut pe pămînt patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

13. În aceeași zi au intrat în corabie: Noe, Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, nevasta lui Noe și cele trei neveste ale fiilor lui cu ei:

14. ei, și toate fiarele cîmpului, după soiul lor, toate vitele după soiul lor, toate tîrîtoarele care se tîrîsc pe pămînt după soiul lor, toate păsările după soiul lor, toate păsărelele, tot ce are aripi.

15. Au intrat în corabie la Noe, două cîte două, din orice făptură care are suflare de viață.

16. Cele care au intrat, erau cîte o parte bărbătească și cîte o parte femeiască, din orice făptură, după cum poruncise Dumnezeu lui Noe. Apoi Domnul a închis ușa după el.

17. Potopul a fost patruzeci de zile pe pămînt. Apele au crescut și au ridicat corabia, și ea s'a înălțat deasupra pămîntului.

18. Apele au ajuns mari și au crescut foarte mult pe pămînt, și corabia plutea pe deasupra apelor.

19. Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți, care sînt supt cerul întreg, au fost acoperiți.

20. Cu cincisprezece coți sau înălțat apele deasupra munților, care au fost acoperiți.

21. Și a pierit orice făptură care se mișca pe pămînt, atît păsările cît și vitele și fiarele, tot ce se tîra pe pămînt, și toți oamenii.

22. Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pămîntul uscat, a murit.

23. Toate făpturile care erau pe fața pămîntului au fost nimicite, de la om pînă la vite, pînă la tîrîtoare și pînă la păsările cerului: au fost nimicite de pe pămînt. N'a rămas decît Noe și ce era cu el în corabie.

24. Apele au fost mari pe pămînt o sută cincizeci de zile.

8

1. Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate viețuitoarele și de toate vitele care erau cu el în corabie; și Dumnezeu a făcut să sufle un vînt pe pămînt, și apele s'au potolit.

2. Izvoarele Adîncului și stăvilarele cerurilor au fost închise, și ploaia din cer a fost oprită.

3. Apele au scăzut de pe fața pămîntului, scurgîndu-se și împutîinîndu-se, și, după o sută cincizeci de zile, apele s'au micșorat.

4. În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s'a oprit pe munții Ararat.

5. Apele au mers scăzînd pînă în luna a zecea. În luna a zecea, în ziua întîi a lunii, s'au văzut vîrfurile munților.

6. După patruzeci de zile, Noe a deschis fereastra corăbiei pe care o făcuse.

7. A dat drumul unui corb, care a ieșit, ducîndu-se și întorcîndu-se, pînă cînd au secat apele de pe pămînt.

8. A dat drumul și unui porumbel, ca să vadă dacă scăzuseră apele de pe fața pămîntului.

9. Dar porumbelul n'a găsit nici un loc ca să-și pună piciorul, și s'a întors la el în corabie, căci erau ape pe toată fața pămîntului. Noe a întins mîna, l-a luat, și l-a băgat la el în corabie.

10. A mai așteptat alte șapte zile, și iarăși a dat drumul porumbelului din corabie.

11. Porumbelul s'a întors la el spre seară; și iată că în ciocul lui era o frunză de măslin ruptă de curînd. Noe a cunoscut astfel că apele scăzuseră pe pămînt.

12. A mai așteptat alte șapte zile; și a dat drumul porumbelului. Dar porumbelul nu s'a mai întors la el.

13. În anul șase sute unu, în luna întîi, în ziua întîi a lunii, apele secaseră pe pămînt. Noe a ridicat învelitoarea corăbiei: s'a uitat, și iată că fața pămîntului se uscăse.

14. În luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pămîntul era uscat de tot.

15. Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe, și i-a zis:

16. „Ieși din corabie, tu și nevastă-ta, fiii tăi și nevestele fiilor tăi cu tine!

17. Scoate afară împreună cu tine toate viețuitoarele de tot felul care sînt cu tine, atît păsările cît și vitele și toate tîrîtoarele care se tîrîsc pe pămînt: să mișune pe pămînt, să crească și să se

înmulțescă pe pământ.”

18. Și Noe a ieșit afară cu fiii săi, cu nevastă-sa și cu nevestele fiilor săi.

19. Toate dobitoacele, toate târătoarele, toate păsările, tot ce se mișcă pe pământ, după soiurile lor, au ieșit din corabie.

20. Noe a zidit un altar Domnului; a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate, și a adus arderi de tot pe altar.

21. Domnul a mirosit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sînt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut.

22. Cît va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!”

9

1. Dumnezeu a binecuvîntat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul.

2. S'apuce groaza și frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării: vi le-am dat în mîinile voastre!

3. Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde.

4. Numai carne cu viața ei, adică sîngele ei, să nu mîncăți.

5. Căci voi cere înapoi sîngele vieților voastre; îl voi cere înapoi de la orice dobitoc; și voi cere înapoi viața omului din mîna omului, din mîna oricărui omî, care este fratele lui.

6. Dacă varsă cineva sîngele omului, și sîngele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui.

7. Iar voi, creșteți și înmulțiți-vă; răspîndiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe el!”

8. Dumnezeu a mai vorbit lui Noe și fiilor lui care erau cu el, și a zis:

9. „Iată, Eu fac un legămînt cu voi, și cu sămînța voastră, care va veni după voi;

10. cu toate viețuitoarele, care sînt cu voi, atît păsările cît și vitele, și toate fiarele de pe pământ care sînt cu voi; cu toate cele care au ieșit din corabie și cu orice alte dobitoace de pe pământ.

11. Fac un legămînt cu voi că nici o făptură nu va mai fi nimicită de apele potopului, și nu va mai veni potop ca să pustiască pământul.”

12. Și Dumnezeu a zis: „Iată semnul legămîntului pe care-l fac între Mine și voi, și între toate viețuitoarele care sînt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci:

13. curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legămîntului dintre Mine și pământ.

14. Cînd voi strînge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor;

15. și Eu Îmi voi aduce aminte de legămîntul dintre Mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup; și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură.

16. Curcubeul va fi în nor; și Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de legămîntul cel vecinic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ”.

17. Și Dumnezeu a zis lui Noe: „Acesta este semnul legămîntului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pământ.”

18. Fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet: Ham este tatăl lui Canaan.

19. Aceștia au fost cei trei fii ai lui Noe, și din ei s'au răspîndit oameni peste tot pământul.

20. Noe a început să fie lucrător de pământ, și a sădit o vie.

21. A băut vin, s'a îmbătat și s'a desgolit în mijlocul cortului său.

22. Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său, și a spus celor doi frați ai lui afară.

23. Atunci Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers dea'ndărăteala și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n'au văzut goliciunea tatălui lor.

24. Noe s'a trezit din amețeața vinului, și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tînăr.

25. Și a zis:

„Blestemat să fie Canaan!

Să fie robul robilor fraților lui!”

26. El a mai zis:

„Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem,
Și Canaan să fie robul lui! (Sau: lor.)

27. Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet,
Iafet să locuiască în corturile lui Sem,
Și Canaan să fie robul lor!”

28. Noe a trăit, după potop, trei sute cincizeci de ani.

29. Toate zilele lui Noe au fost de nouă sute cincizeci de ani; apoi a murit.

10

1. Iată spița neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet.

După potop li s’au născut fii.

2. Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras.

3. Fiii lui Gomer: Așchenaz, Rifat și Togarma.

4. Fiii lui Iavan: Elișa, Tarșiș, Chitim, și Dodanim.

5. Dela ei se trag popoarele din țările neamurilor de pe malul mării, după ținuturile lor, după limba fiecăruia, după familiile lor, după semințiile lor.

6. Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.-

7. Fiii lui Cuș: Seba, Havila, Sabta, Raema și Sabteca. Fiii lui Raema: Șeba și Dedan.

8. Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ.

9. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului.”

10. El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear.

11. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah

12. și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare. -

13. Mițraim a născut pe Ludimi, Anamimi, Lehabimi, Naftuhimi,

14. Patrusimi, Casluhimi, (din care au ieșit Filistenii) și pe Caftorimi.

15. Canaan a născut pe Sidon, întâiul lui născut, și pe Het;

16. și pe Iebusiți, pe Amoriți, pe Ghirgasiți,

17. pe Heviți, pe Archiți, pe Siniți,

18. pe Arvadiți, pe Țemariți, pe Hamatiți. În urmă, familiile Cananiților s’au împrăștiat.

19. Hotarele Cananiților se întindeau dela Sidon, cum mergi spre Gherar, pînă la Gaza, și cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma și Țeboim, pînă la Leșa.

20. Aceștia sînt fiii lui Ham, după familiile lor, după limbile lor, după țările lor, după neamurile lor.

21. Și lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Eber, și fratele cel mai mare al lui Iafet, i s’au născut fii.

22. Fiii lui Sem au fost: Elam, Asur, Arpacșad, Lud și Aram.

23. Fii lui Aram: Uț, Hul, Gheter și Maș.

24. Arpacșad a născut pe Șelah; și Șelah a născut pe Eber.

25. Lui Eber i s’au născut doi fii: numele unuia era Peleg (Adică: Împărțire.), numit așa pentru că pe vremea lui s’a împărțit pământul; iar numele fratelui său era Ioctan.

26. Ioctan a născut pe Almodad, pe Șelef, pe Ațarmavet, pe Ierah,

27. pe Adoram, pe Uzal, pe Dicla,

28. pe Obal, pe Abimael, pe Seba,

29. pe Ofir, pe Havila, și pe Iobab. Toți aceștia au fost fiii lui Ioctan.

30. Ei au locuit dela Meșa, cum mergi spre Sefar, pînă la muntele răsăritului.

31. Aceștia sînt fiii lui Sem, după familiile lor, după limbile lor, după țările lor, după neamurile lor.

32. Aceștia sînt familiile fiilor lui Noe, după spița neamului lor, după neamurile lor. Și din ei au ieșit neamurile care s’au răspîndit pe pământ după potop.

1. Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte.
2. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo.
3. Și au zis unul către altul: „Haidem! să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc.” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var.
4. Și au mai zis: „Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vîrf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.”
5. Domnul S'a pogorît să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor.
6. Și Domnul a zis: „Iată, ei sînt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iată de ce s'au apucat; acum nimic nu i-ar împedeca să facă tot ce și-au pus în gînd.
7. Haidem! să Ne pogorîm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.”
8. Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea.
9. De aceea cetatea a fost numită Babel (Adică: Împărțire.), căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.
10. Iată spița neamului lui Sem. La vîrsta de o sută de ani, Sem a născut pe Arpașad, la doi ani după potop.
11. După nașterea lui Arpașad, Sem a trăit cincisute de ani; și a născut fii și fiice.
12. La vîrsta de treizeci și cinci de ani, Arpașad a născut pe Șelah.
13. După nașterea lui Șelah, Arpașad a mai trăit patrusute trei ani; și a născut fii și fiice.
14. La vîrsta de treizeci de ani, Șelah a născut pe Eber.
15. După nașterea lui Eber, Șelah a mai trăit patrusute trei ani; și a născut fii și fiice.
16. La vîrsta de treizeci și patru de ani, Eber a născut pe Peleg.
17. După nașterea lui Peleg, Eber a mai trăit patrusute treizeci de ani; și a născut fii și fiice.
18. La vîrsta de treizeci de ani, Peleg a născut pe Reu.
19. După nașterea lui Reu, Peleg a mai trăit două sute nouă ani; și a născut fii și fiice.
20. La vîrsta de treizeci și doi de ani, Reu a născut pe Serug.
21. După nașterea lui Serug, Reu a mai trăit două sute șapte ani; și a născut fii și fiice.
22. La vîrsta de treizeci de ani, Serug a născut pe Nahor.
23. După nașterea lui Nahor, Serug a mai trăit două sute de ani; și a născut fii și fiice.
24. La vîrsta de douăzeci și nouă de ani, Nahor a născut pe Terah.
25. După nașterea lui Terah, Nahor a mai trăit o sută nouăsprezece ani; și a născut fii și fiice.
26. La vîrsta de șaptezeci de ani, Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran.
27. Iată spița neamului lui Terah. Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran.- Haran a născut pe Lot.
28. Și Haran a murit în fața tatălui său Terah, în țara în care se născuse, în Ur în Haldea.-
29. Avram și Nahor și-au luat neveste. Numele nevestei lui Avram era Sarai, și numele nevestei lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcâi și Iscâi.
30. Sarai era stearpă: n'avea copii deloc.
31. Terah a luat pe fiul său Avram, și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, noru-sa, nevasta fiului său Avram. Au ieșit împreună din Ur din Haldea, ca să meargă în țara Canaan. Au venit pînă la Haran, și s'au așezat acolo.
32. Zilele lui Terah au fost de două sute cinci ani; și Terah a murit în Haran.

1. Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.
2. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvînta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvîntare.
3. Voi binecuvînta pe ceice te vor binecuvînta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate

famiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

4. Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani, când a ieșit din Haran.

5. Avram a luat pe Sarai, nevastă-sa, și pe Lot, fiul fratelui său, împreună cu toate averile, pe cari le strânseseră și cu toate slugile pe cari le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan, și au ajuns în țara Canaan.

6. Avram a străbătut țara pînă la locul numit Sihem, pînă la stejarul lui More. Cananiții erau atunci în țară.

7. Domnul S'a arătat lui Avram, și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale.” Și Avram a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.

8. De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel, și și-a întins cortul, avînd Betelul la apus și Ai la răsărit. A zidit și acolo un altar Domnului, și a chemat Numele Domnului.

9. Avram și-a urmat drumul, înaintînd mereu spre meazăzi.

10. A venit însă o foamete în țară; și Avram s'a pogorît în Egipt, ca să locuiască pentru cîtăva vreme acolo; căci era mare foamete în țară.

11. Când era aproape să intre în Egipt, a zis nevastei sale Sarai: „Iată, știi că ești o femeie frumoasă la față.

12. Când te vor vedea Egiptenii, vor zice: „Aceasta este nevasta lui!” Și pe mine mă vor omorî, iar pe tine te vor lăsa cu viață.

13. Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta, și sufletul meu să trăiască datorită ție.”

14. Când a ajuns Avram în Egipt, Egiptenii au văzut că nevasta lui era foarte frumoasă.

15. Slujbașii cei mai de frunte ai lui Faraon au văzut-o și ei, și au lăudat-o la Faraon; și femeia a fost adusă în casa lui Faraon.

16. Pe Avram l-a primit bine din pricina ei; și Avram a căpătat oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile.

17. Dar Domnul a lovit cu mari urgii pe Faraon și casa lui, din pricina nevastei lui Avram Sarai.

18. Atunci Faraon a chemat pe Avram, și i-a zis: „Ce mi-ai făcut? Pentru ce nu mi-ai spus că este nevastă-ta?

19. De ce ai zis: „Este sora mea”, și am luat-o astfel de nevastă? Acum, iată-ți nevasta; ia-o, și pleacă!”

20. Și Faraon a dat poruncă oamenilor lui să-l petreacă pe el, pe nevastă-sa și tot ce avea.

13

1. Avram s'a suit din Egipt în țara dela meazăzi, el, nevastă-sa, și tot ce avea, împreună cu Lot.

2. Avram era foarte bogat în vite, în argint, și în aur.

3. Din țara dela meazăzi s'a îndreptat și a mers pînă la Betel, pînă la locul unde fusese cortul lui la început, între Betel și Ai,

4. în locul unde era altarul, pe care-l făcuse mai înainte. Și acolo, Avram a chemat Numele Domnului.

5. Lot, care călătorea împreună cu Avram, avea și el oi, boi și corturi.

6. Și ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună; căci averile lor erau așa de mari, încît nu puteau să locuiască împreună.

7. S'a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot. Cananiții și Feresiții locuiau atunci în țară.

8. Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci sîntem frați.

9. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stînga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stînga.”

10. Lot și-a ridicat ochii, și a văzut că toată Cîmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, pînă la Țoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara

Egiptului.

11. Lot și-a ales toată Cîmpia Iordanului, și a mers spre răsărit. Astfel s'au despărțit ei unul de altul.
12. Avram a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din Cîmpie, și și-a întins corturile pînă la Sodoma.
13. Oamenii din Sodoma erau răi, și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului.
14. Domnul a zis lui Avram, după ce s'a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre mează noapte și spre mează zi, spre răsărit și spre apus;
15. căci toată țara pe care o vezi, ți-o da ție și seminței tale în veac.
16. Îți voi face sămînța ca pulberea pămîntului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pămîntului, și sămînța ta va putea să fie numărată.
17. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da”.
18. Avram și-a ridicat corturile, și a venit de a locuit lîngă stejarii lui Mamre, cari sînt lîngă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului.

14

1. Pe vremea lui Amrafel, împăratul Șinearului, lui Arioc, împăratul Elasarului, lui Chedorlaomer, împăratul Elamului, și lui Tideal, împăratul Goiimului,
2. s'a întîmplat că ei au făcut război cu Bera, împăratul Sodomei, cu Birșa, împăratul Gomorei, cu Șineab, împăratul Admei, cu Șemeeber, împăratul Țeboimului și cu împăratul Belei sau Țoarului.
3. Aceștia din urmă s'au adunat cu toții în valea Sidim, adică Marea Sărată.
4. Timp de doisprezece ani fuseseră supuși lui Chedorlaomer; și în anul al treisprezecelea s'au răsculat.
5. Dar, în anul al patrusprezecelea Chedorlaomer și împărații cari erau cu el au pornit, și au bătut pe Refaimi la Așterot-Carnaim, pe Zuzimi la Ham, pe Emimi la Șave-Chiriataim,
6. și pe Horiți în muntele lor Seir, pînă la stejarul Paran, care este lîngă pustie.
7. Apoi s'au întors, au venit la En-Mișpat, sau Cades, și au bătut pe Amaleciți pe tot ținutul lor, ca și pe Amoriți, cari locuiau la Hațațon-Tamar.
8. Atunci au ieșit împăratul Sodomei, împăratul Gomorei, împăratul Admei, împăratul Țeboimului și împăratul Belei sau Țoarului, și s'au așezat în linie de bătae împotriva lor, în valea Sidim,
9. și anume: împotriva lui Chedorlaomer, împăratul Elamului, împotriva lui Tideal, împăratul Goiimului, împotriva lui Amrafel, împăratul Șinearului și împotriva lui Arioc, împăratul Elasarului: patru împărați împotriva a cinci.
10. Valea Sidim era acoperită cu fîntîni de smoală. Împăratul Sodomei și împăratul Gomorei au luat-o la fugă, și au căzut în ele; ceilalți au fugit spre munte.
11. Biruitorii au luat toate bogățiile Sodomei și Gomorei, și toate merindele lor, și au plecat.
12. Au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Avram, care locuia în Sodoma; au luat și averile lui, și au plecat.
13. A venit unul, care scăpase, și a dat de știre lui Avram, Evreul; acesta locuia lîngă stejarii lui Mamre, Amoritul, fratele lui Eșcol, și fratele lui Aner, cari făcuseră legătură de pace cu Avram.
14. Cum a auzit Avram că fratele său fusese luat prins de război, a înarmat treisute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuți în casa lui, și a urmărit pe împărații aceia pînă la Dan.
15. Și-a împărțit oamenii în mai multe cete, s'a aruncat asupra lor noaptea, i-a bătut, și i-a urmărit pînă la Hoba, care este la stînga Damascului.
16. A adus înapoi toate bogățiile; a luat înapoi și pe fratele său Lot, cu averile lui, precum și pe femei, și norodul.
17. După ce s'a întors Avram dela înfrîngerea lui Chedorlaomer și a împăraților cari erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întîmpinare în valea Șave, sau Valea Împăratului.
18. Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pîne și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt.
19. Melhisedec a binecuvîntat pe Avram, și a zis: „Binecuvîntat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pămîntului.

20. Binecuvîntat să fie Dumnezeuul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuală din toate.
21. Împăratul Sodomei a zis lui Avram: „Dă-mi oamenii, și ține bogățiile pentru tine.”
22. Avram a răspuns împăratului Sodomei: „Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeuul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului,
23. și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să un zici: „Am îmbogățit pe Avram.” Nimic pentru mine!
24. afară de ce au mâncat flăcăii, și partea oamenilor cari au mers cu mine, Aner, Eșcol și Mamre: ei pot să-și ia partea lor!”

15

1. După aceste întâmplări, Cuvîntul Domnului a vorbit lui Avram într’o vedenie, și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sînt scutul tău, și răsplată ta cea foarte mare.”
2. Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.”
3. Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămînță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.”
4. Atunci Cuvîntul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.”
5. Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămînța ta.”
6. Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.
7. Domnul i-a mai zis: „Eu sînt Domnul, care te-am scos din Ur din Haldea, ca să-ți dau în stăpînire țara aceasta.”
8. Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpîni?”
9. Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.”
10. Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două, și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar pasările nu le-a despiciat.
11. Păsările răpitoare s’au năpustit peste stîrvuri; dar Avram le-a izgonit.
12. La apusul soarelui, un somn adînc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întunec.
13. Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărît că sămînța ta va fi străină într’o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani.
14. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății.
15. Tu vei merge în pace la părinții* tăi; vei fi îngropat după o bătrîneță fericită.
16. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vîrfurile.”
17. După ce a asfințit soarele, s’a făcut un întunec adînc; și iată că a ieșit un fum ca dintr’un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.
18. În ziua aceea, Domnul a făcut un legămînt cu Avram, și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta, dela rîul Egiptului pînă la rîul cel mare, rîul Eufrat,
19. și anume; țara Cheniților, a Cheniziților, a Cadmoniților,
20. a Hetiților, a Fereziților, a Refaimiților,
21. a Amoriților, a Cananiților, a Ghirgasiților și a Iebusiților.”

16

1. Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteană numită Agar.
2. Și Sarai a zis lui Avram: „Iată, Domnul m’a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii dela ea.” Avram a ascultat cele spuse de Sarai.
3. Atunci Sarai, nevasta lui Avram, a luat pe Egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă

bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în țara Canaan.

4. El a intrat la Agar, și ea a rămas însărcinată. Când s'a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreț pe stăpînă-sa.

5. Și Sarai a zis lui Avram: „Asupra ta să cadă batjocura aceasta, care mi se face! Eu însumi ți-am dat în brațe pe roaba mea; și ea, cînd a văzut că a rămas însărcinată, m'a privit cu dispreț. Să judece Domnul între mine și tine!”

6. Avram a răspuns Saraiei: „Iată, roaba ta este în mîna ta; fă-i ce-ți place!” Atunci Sarai s'a purtat rău cu ea; și Agar a fugit de ea.

7. Îngerul Domnului a găsit-o lîngă un izvor de apă în pustie, și anume lîngă izvorul care este pe drumul ce duce la Șur.

8. El a zis: „Agar, roaba Saraiei, de unde vii, și unde te duci?” Ea a răspuns: „Fug de stăpîna mea Sarai.”

9. Îngerul Domnului i-a zis: „Intoarce-te la stăpînă-ta, și supune-te supt mîna ei.”

10. Îngerul Domnului i-a zis: „Îți voi înmulți foarte mult sămînța, și ea va fi atît de multă la număr, că nu va putea fi numărată.”

11. Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, acum ești însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael (Ismael: din două cuvinte cari înseamnă: Dumnezeu aude.); căci Domnul a auzit mîhnirea ta.

12. El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mîna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mîna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților lui.”

13. Ea a numit Numele Domnului care-i vorbise: „Tu ești Dumnezeu care mă vede (Evreiește: El-Roi.)!” Căci a zis ea: „Cu adevărat, am văzut aici spatele Celuice m'a văzut!”

14. De aceea fîntîna aceea s'a numit „Fîntîna Celui viu care mă vede (Evreiește: Lahai-Roi.) “; ea este între Cades și Bared.

15. Agar a născut lui Avram un fiu; și Avram a pus fiului, pe care i l-a născut Agar, numele Ismael.

16. Avram era de optzeci și șase de ani, cînd i-a născut Agar pe Ismael.

17

1. Cînd a fost Avram în vîrstă de nouăzeci și nouă ani, Domnul i S'a aratat, și i-a zis: „Eu sînt Dumnezeul Cel atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană.

2. Voi face un legămînt între Mine și tine, și te voi înmulți nespus de mult”.

3. Avram s'a aruncat cu fața la pămînt; și Dumnezeu i-a vorbit astfel:

4. „Iată legămîntul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.

5. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam (Avraam vine din două cuvinte care înseamnă: tată al unei mulțimi.); căci te fac tatăl multor neamuri.

6. Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați.

7. Voi pune legămîntul Meu între Mine și tine și sămînța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legămînt vecinic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.

8. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpînire vecinică; și Eu voi fi Dumnezeul lor. “

9. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să păzești legămîntul Meu, tu și sămînța ta după tine, din neam în neam.

10. Acesta este legămîntul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi, și sămînța ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur.

11. Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru: și acesta să fie semnul legămîntului dintre Mine și voi.

12. La vîrsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam după neam: fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani dela vreun străin, care nu face parte din neamul tău.

13. Va trebui tăiat împrejur atît robul născut în casă cît și cel cumpărat cu bani; și astfel legămîntul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legămînt vecinic.

14. Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui, să fie nimic din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu.”
15. Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai; ci numele ei să fie Sara.
16. Eu o voi binecuvînta, și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvînta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea.”
17. Avraam s’ a aruncat cu fața la pământ și a rîs, căci a zis în inima lui: „Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?”
18. Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!”
19. Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevastă-ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ vecinic pentru sămînța lui după el.
20. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvînta, îl voi face să crească, și îl voi înmulți nespun de mult; doisprezece voievozi va naște, și voi face din el un neam mare.
21. Dar legământul meu îl voi încheia cu Isaac, pe care și-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.”
22. Cînd a isprăvit de vorbit cu el, Dumnezeu S’ a înălțat dela Avraam.
23. Avraam a luat pe fiul său Ismael, pe toți ceice se născuseră în casa lui, și pe toți robii cumpărați cu bani, adică pe toți cei de parte bărbătească dintre oamenii din casa lui Avraam, și le-a tăiat împrejur carnea prepuțului, chiar în ziua aceea, după porunca, pe care i-o dăduse Dumnezeu.
24. Avraam era în vîrstă de nouăzeci și nouă de ani, cînd a fost tăiat împrejur în carnea prepuțului său.
25. Fiul său Ismael era în vîrstă de treisprezece ani, cînd a fost tăiat împrejur în carnea prepuțului său.
26. Avraam și fiul său Ismael au fost tăiați împrejur chiar în ziua aceea.
27. Și toți oamenii din casa lui: robi născuți în casa lui, sau cumpărați cu bani dela străini, au fost tăiați împrejur împreună cu el.

18

1. Domnul i S’ a arătat la stejarii lui Mamre, pe cînd Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei.
2. Avraam a ridicat ochii, și s’ a uitat: și iată că trei bărbați stăteau în picioare lîngă el. Cînd i-a văzut, a alergat înaintea lor, dela ușa cortului, și s’ a plecat pînă la pământ.
3. Apoi a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lîngă robul Tău.
4. Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta.
5. Am să mă duc să iau o bucată de pîne, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum; căci pentru aceasta treceți pe lîngă robul vostru.” „Fă cum ai zis”, i-au răspuns ei.
6. Avraam s’ a dus repede în cort la Sara, și a zis: „Ia repede, trei măsuri de făină albă, frămîntă, și fă turte.”
7. Și Avraam a alergat la vite, a luat un vițel tînăr și bun, și l-a dat unei slugi să-l gătească în grabă.
8. Apoi a luat unt și lapte, împreună cu vițelul pe care-l gătise, și l-a pus înaintea lor. El însuș a stătut lîngă ei, sub copac, și le-a slujit pînă ce au mîncat.
9. Atunci ei i-au zis: „Unde este nevastă-ta Sara?” „Uite-o în cort,” a răspuns el.
10. Unul dintre ei a zis: „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.” Sara asculta la ușa cortului, care era înapoia lui.
11. Avraam și Sara erau bătrîni, înaintați în vîrstă; și Sarei nu-i mai venea rînduiala femeilor.
12. Sara a rîs în sine, zicînd: „Acum, cînd am îmbătrînit, să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrîn.”
13. Domnul a zis lui Avraam: „Pentru ce a rîs Sara, zicînd: „Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sînt bătrînă?”
14. Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”
15. Sara a tăgăduit, și a zis: „N’ am rîs.” Căci i-a fost frică. Dar El a zis: „Ba da, ai rîs.”

16. Bărbații aceia s'au sculat să plece, și s-au uitat înspre Sodoma. Avraam a plecat cu ei, să-i petreacă.
17. Atunci Domnul a zis: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac? ...
18. Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.
19. Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcînd ce este drept și bine, pentruca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit” ...
20. Și Domnul a zis: „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s'a mărit, și păcatul lor într'adevăr este nespus de greu.
21. Deaceea Mă voi pogorî acum să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit pînă la Mine; și dacă nu va fi așa, voi ști.”
22. Bărbații aceia s'au depărtat, și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului.
23. Avraam s'a apropiat, și a zis: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?”
24. Poate că în mijlocul cetății sînt cincizeci de oameni buni: îi vei nimici oare și pe ei, și nu vei ierta locul acela din pricina celor cinci zeci de oameni buni, cari sînt în mijlocul ei?
25. Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău, departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?”
26. Și Domnul a zis: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor.”
27. Avraam a luat din nou cuvîntul, și a zis: „Iată, am îndrăsnit să vorbesc Domnului, eu care nu sînt decît praf și cenușă.
28. Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci, vei nimici Tu oare toată cetatea?” Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, dacă voi găsi în ea patruzeci și cinci de oameni buni.”
29. Avraam I-a vorbit mai departe, și a zis: „Poate că se vor găsi în ea numai patruzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N'o voi nimici pentru cei patruzeci.”
30. Avraam a zis: „Să nu Te mîinii, Doamne, dacă voi mai vorbi. Poate că se vor găsi în ea numai treizeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, dacă voi găsi în ea treizeci de oameni buni.”
31. Avraam a zis: „Iată, am îndrăsnit să vorbesc Domnului. Poate că se vor găsi în ea numai douăzeci de oameni buni.” Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, pentru cei douăzeci.”
32. Avraam a zis: „Să nu Te mîinii, Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni.” Și Domnul a zis: „N'o voi nimici, pentru cei zece oameni buni.”
33. După ce a isprăvit de vorbit lui Avraam, Domnul a plecat. Și Avraam s'a întors la locuința lui.

19

1. Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara; și Lot ședea la poarta Sodomei. Cînd i-a văzut Lot, s'a sculat, le-a ieșit înainte, și s'a plecat pînă la pămînt.
2. Apoi a zis: „Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămîneți peste noapte în ea și să vă spălați-vă picioarele; mîine vă veți scula de dimineață, și vă veți vedea de drum.” „Nu”, au răspuns ei, „ci vom petrece noaptea în uliță”.
3. Dar Lot a stăruit de ei pînă au venit și au intrat în casa lui. Le-a pregătit o cină, a pus să coacă azimi și au mîncat.
4. Dar nu se culcaseră încă, și oamenii din cetate, bărbații din Sodoma, tineri și bătrîni, au înconjurat casa; tot norodul a alergat din toate colțurile.
5. Au chemat pe Lot, și i-au zis: „Unde sînt oamenii cari au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei.”
6. Lot a ieșit afară la ei la ușă, a încuiat ușa după el,
7. și a zis: „Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate!
8. Iată că am două fete cari nu știu de bărbat; am să vi le aduc afară, și le veți face ce vă va plăcea.

Numai, nu faceți nimic acestor oameni, fiindcă au venit supt umbra acoperișului casei mele.”

9. Ei au strigat: „Pleacă!” Și au zis: „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin, și acum vrea să facă pe judecătorul. Ei bine, o să-ți facem mai rău decât lor.” Și împingînd pe Lot cu sila, s’au apropiat să spargă ușa.

10. Dar bărbații aceia au întins mîna, au tras pe Lot înlăuntru la ei în casă, și au încuiat ușa.

11. Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, dela cel mai mic pînă la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa.

12. Bărbații aceia au zis lui Lot: „Pe cine mai ai aici? Gineri, fii și fiice, și tot ce ai în cetate: scoate-i din locul acesta.

13. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plîngere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimes Domnul, ca să-l nimicim.”

14. Lot a ieșit, și a vorbit cu ginerii săi, cari luaseră pe fetele lui: „Sculați-vă,” a zis el, „ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea.” Dar ginerii lui credeau că glumește.

15. Cînd s’ a crăpat de ziuă, îngerii au stăruit de Lot, zicînd: „Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fete, cari se află aici, ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății.”

16. Și fiindcă Lot zăbovea, bărbații aceia l-au apucat de mîna, pe el, pe nevastă-sa și pe cele două fete ale lui, căci Domnul voia să-l cruțe; l-au scos, și l-au lăsat afară din cetate.

17. După ce i-au scos afară, unul din ei a zis: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi, și să nu te oprești în vreun loc din Cîmpie: scapă la munte, ca să nu pieri.”

18. Lot le-a zis: „O! nu, Doamne!

19. Iată că am căpătat trecere înaintea Ta, și ai arătat mare îndurare față de mine, păstrîndu-mi viața; dar nu pot să fug la munte, înainte ca să mă atingă prăpădul, și voi peri.

20. Iată, cetatea aceasta este destul de aproape ca să fug în ea, și este mică. O! de aş putea să fug acolo, ... este așa de mică ... și să scap cu viața!”

21. Și El i-a zis: „Iată că-ți fac și hatîrul acesta, și nu voi nimici cetatea de care vorbești.

22. Grăbește-te de fugi în ea, căci nu pot face nimic pînă nu vei ajunge acolo.” Pentru aceea s’ a pus cetății aceleia numele Țoar (Adică: Mic.).

23. Răsărea soarele pe pămînt, cînd a intrat Lot în Țoar.

24. Atunci Domnul a făcut să ploaie peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc dela Domnul din cer.

25. A nimicit cu desăvîrșire cetățile acelea, toată Cîmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pămînt.

26. Nevasta lui Lot s’ a uitat înapoi, și s’ a prefăcut într’un stîlp de sare.

27. Avraam s’ a sculat a doua zi dis de dimineață, și s’ a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului.

28. Și-a îndreptat privirile spre Sodoma și Gomora, și spre toată Cîmpia; și iată că a văzut ridicîndu-se de pe pămînt un fum, ca fumul unui cuptor.

29. Cînd a nimicit Dumnezeu cetățile Cîmpiei, Și-a adus aminte de Avraam; și a scăpat pe Lot din mijlocul prăpădului, prin care a surpat din temelie cetățile unde își așezase Lot locuința.

30. Lot a ieșit din Țoar și a rămas pe munte, cu cele două fete ale lui, căci s’ a temut să rămînă în Țoar. A locuit într’ o peșteră, cu cele două fete ale lui.

31. Cea mai mare a zis celei mai tinere: „Tatăl nostru este bătrîn; și nu mai este nici un bărbat în ținutul acesta, ca să intre la noi, după obiceiul tuturor țărilor.

32. Vino, să punem pe tatăl nostru să bea vin, și să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm sămînța prin tatăl nostru.”

33. Au făcut dar pe tatăl lor de a băut vin în noaptea aceea; și cea mai mare s’ a dus și s’ a culcat cu tatăl ei. El n’ a băgat de seamă nici cînd s’ a culcat ea, nici cînd s’ a sculat.

34. A doua zi, cea mai mare a zis celei mai tinere: „Iată, eu m’ am culcat în noaptea trecută cu tatăl meu; haidem să-i dăm să bea vin și în noaptea aceasta, și du-te de te culcă și tu cu el, ca să ne păstrăm sămînța prin tatăl nostru.”

35. Au dat tatălui lor de a băut vin și în noaptea aceea; apoi cea mai tînără s’ a dus și s’ a culcat cu el. El n’ a băgat de seamă nici cînd s’ a culcat ea, nici cînd s’ a sculat.

36. Cele două fete ale lui Lot au rămas astfel însărcinate de tatăl lor.

37. Cea mai mare a născut un fiu, căruia i-a pus numele Moab; el este tatăl Moabiților din ziua de azi.
38. Cea mai tânără a născut și ea un fiu, căruia i-a pus numele Ben-Ammi: el este tatăl Amoniților din ziua de azi.

20

1. Avraam a plecat de acolo în țara de meazăzi, s'a așezat între Cades și Șur, și a locuit ca străin în Gherar.
2. Avraam zicea despre Sara, nevastă-sa: „Este sora-meal!” S'a temut să spună că este nevastă-sa, ca să nu-l omoare oamenii din cetate din pricina ei. Abimelec, împăratul Gherarei, a trimis și a luat pe Sara.
3. Atunci Dumnezeu S'a arătat noaptea în vis lui Abimelec, și i-a zis: „Iată, ai să mori din pricina femeii, pe care ai luat-o, căci este nevasta unui bărbat.”
4. Abimelec, care nu se apropiase de ea, a răspuns: „Doamne, vei omorî Tu oare chiar și un neam nevinovat?”
5. Nu mi-a spus el că este soră-sa? Și n'a zis ea însăși că el este frate-său? Eu am lucrat cu inimă curată și cu mâni nevinovate.”
6. Dumnezeu i-a zis în vis: „Știu și Eu că ai lucrat cu inimă curată: deaceea te-am și ferit să păcătuiești împotriva Mea. Iată de ce n'am îngăduit să te atingi de ea.
7. Acum, dă omului nevasta înapoi; căci el este prooroc, se va ruga pentru tine, și vei trăi. Dar, dacă n'o dai înapoi, să știi că vei muri negreșit, tu și tot ce-i al tău.”
8. Abimelec s'a sculat disdedimineată, a chemat pe toți slujitorii săi, și le-a spus tot ce se întâmplase. Și oamenii aceia au fost cuprinși de o mare spaimă.
9. Abimelec a chemat și pe Avraam și i-a zis: „Ce ne-ai făcut? Și cu ce am păcătuit eu împotriva ta, de ai făcut să vină peste mine și peste împărăția mea un păcat atât de mare? Ai făcut față de mine lucruri cari nu trebuiau nicidecum făcute.”
10. Și Abimelec a zis lui Avraam: „Ce ai văzut de ai făcut lucrul acesta?”
11. Avraam a răspuns: „Îmi ziceam că, fără îndoială, nu-i nici o frică de Dumnezeu în țara aceasta, și că au să mă omoare din pricina nevestei mele.
12. Dealtfel este adevărat că este sora mea, fiica tatălui meu; numai că nu-i fiica mamei mele; și a ajuns să-mi fie nevastă.
13. Când m'a scos Dumnezeu din casa tatălui meu, am zis Sarei: „Iată hatîrul pe care ai să mi-l faci: în toate locurile unde vom merge, spune despre mine că sînt fratele tău.”
14. Abimelec a luat oi și boi, robi și roabe, și le-a dat lui Avraam; și i-a dat înapoi și pe Sara, nevastă-sa.
15. Abimelec a zis: „Iată, țara mea este înaintea ta; locuiește unde-ți va plăcea.”
16. Și Sarei i-a zis: „Iată, dau fratelui tău o mie de arginți; aceasta să-ți fie o dovadă de cinste, față de toți cei ce sînt cu tine, așa că înaintea tuturor vei fi fără vină.”
17. Avraam s'a rugat lui Dumnezeu, și Dumnezeu a însănătoșat pe Abimelec, pe nevasta și roabele lui, așa că au putut să nască.
18. Fiindcă Domnul încuiase pîntecele tuturor femeilor din casa lui Abimelec, din pricina Sarei, nevasta lui Avraam.

21

1. Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei, și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise.
2. Sara a rămas însărcinată, și a născut lui Avraam un fiu la bătrîneță, la vremea hotărîată, despre care-i vorbise Dumnezeu.
3. Avraam a pus fiului său nou născut, pe care i-l născuse Sara, numele Isaac.
4. Avraam a tăiat împrejur pe fiul său Isaac, la vîrsta de opt zile, cum îi poruncise Dumnezeu.

5. Avraam era în vîrstă de o sută de ani, la nașterea fiului său Isaac.
6. Și Sara a zis: „Dumnezeu m’a făcut de rîs: oricine va auzi, va rîde de mine.”
7. Și a adăugat: „Cine s’ar fi gîndit să spună lui Avraam că Sara va da țiță la copii? Și totuș i-am născut un fiu la bătrîneță!”
8. Copilul s’a făcut mare, și a fost înțercat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua cînd a fost înțercat Isaac.
9. Sara a văzut rîzînd pe fiul pe care-l născuse lui Avraam Egipteanca Agar.
10. Și a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.”
11. Cuvintele acestea n’au plăcut de loc lui Avraam, din pricina fiului său.
12. Dar Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu te mîhnești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale: fă Sarei tot ce-ți cere; căci numai din Isaac va ieși o sămînță, care va purta cu adevărat numele tău.
13. Dar și pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămînța ta.”
14. A doua zi, Avraam s’a sculat de dimineață; a luat pîne și un burduf cu apă, pe care l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr; i-a dat și copilul, și i-a dat drumul. Ea a plecat, și a rătăcit prin pustia Beer-Șeba.
15. Cînd s’a isprăvit apa din burduf, a aruncat copilul subt un tufiș,
16. și s-a dus de a șezut în fața lui la o mică depărtare de el, ca la o aruncătură de arc; căci zicea ea: „Să nu văd moartea copilului!” A șezut dar în fața lui la o parte, a ridicat glasul, și a început să plîngă.
17. Dumnezeu a auzit glasul copilului; și Îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer pe Agar, și i-a zis: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde este.
18. Scoală-te, ia copilul și ține-l de mînă; căci voi face din el un neam mare.”
19. Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut un izvor de apă; s’a dus de a umplut burduful cu apă, și a dat copilului să bea.
20. Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie, și a ajuns vînător cu arcul.
21. A locuit în pustiul Paran, și mamă-sa i-a luat o nevastă din țara Egiptului.
22. În vremea aceea, Abimelec, însoțit de Picol, căpetenia oștirii lui, a vorbit astfel lui Avraam: „Dumnezeu este cu tine în tot ce faci.
23. Jură-mi acum aici, pe Numele lui Dumnezeu, că nu mă vei înșela nici odată, nici pe mine, nici pe copiii mei, nici pe nepoții mei, și că vei avea față de mine și față de țara, în care locuiești ca străin, aceeaș bunăvoință pe care o am eu față de tine.”
24. Avraam a zis: „Jur!”
25. Dar Avraam a băgat vină lui Abimelec pentru o fîntînă de apă, pe care puseseră mîna cu sila robii lui Abimelec.
26. Abimelec a răspuns: „Nu știi cine a făcut lucrul acesta; nici tu nu mi-ai dat de știre, și nici eu nu aflu decît azi.”
27. Și Avraam a luat oi și boi, pe cari i-a dat lui Abimelec; și au făcut legămînt amîndoi.
28. Avraam a pus de o parte șapte mielușele din turmă.
29. Și Abimelec a zis lui Avraam: „Ce sînt aceste șapte mielușele, pe cari le-ai pus deoparte?”
30. El a răspuns: „Trebuie să primești din mîna mea aceste șapte mielușele, pentru ca să-mi slujească de mărturie că am săpat fîntîna aceasta.”
31. Iată de ce locul acela se numește Beer-Șeba (Adică: Fîntîna jurămîntului.); căci acolo și-au jurat ei credință unul altuia.
32. Astfel au făcut ei legămînt la Beer Șeba. După aceea, Abimelec s’a sculat împreună cu Picol, căpetenia oștirii sale, și s’au întors în țara Filistenilor.
33. Avraam a sădit un tamarisc la Beer-Șeba; și a chemat acolo Numele Domnului, Dumnezeului celui vecinic.
34. Avraam a locuit multă vreme ca străin în țara Filistenilor.

1. După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam, și i-a zis: „Avraame!” „Iată-mă”, a răspuns el.
2. Dumnezeu i-a zis: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune.”
3. Avraam s'a sculat dis de dimineață, a pus șaua pe măgar, și a luat cu el două slugi și pe fiul său Isaac. A tăiat lemne pentru arderea de tot, și a pornit spre locul, pe care i-l spusese Dumnezeu.
4. A treia zi, Avraam a ridicat ochii, și a văzut locul de departe.
5. Și Avraam a zis slugilor sale: „Rămîneți aici cu măgarul; eu și băiatul, ne vom duce pînă colo să ne închinăm, și apoi ne vom întoarce la voi.”
6. Avraam a luat lemnele pentru arderea de tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac, și a luat în mînă focul și cuțitul. Și au mers astfel amîndoi împreună.
7. Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: „Tată!” „Ce este, fiule?” i-a răspuns el. Isaac a zis din nou: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?”
8. „Fiule”, a răspuns Avraam, „Dumnezeu însuș va purta grijă de mielul pentru arderea de tot.” Și au mers amîndoi împreună înainte.
9. Cînd au ajuns la locul pe care i-l spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el. A legat pe fiul său Isaac, și l-a pus pe altar, deasupra lemnului.
10. Apoi Avraam a întins mîna, și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său.
11. Atunci Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri, și a zis: „Avraame! Avraame!” „Iată-mă!” a răspuns el.
12. Îngerul a zis: „Să nu pui mîna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știi acum că te temi de Dumnezeu, întrucît n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”
13. Avraam a ridicat ochii, și a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într'un tufiș; și Avraam s'a dus de a luat berbecul, și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.
14. Avraam a pus locului aceluia numele: „Domnul va purta de grijă (Evreiește: Jehova iire.). Deaceia se zice și azi: „La muntele unde Domnul va purta de grijă.”
15. Ingerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam,
16. și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n'ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu,
17. te voi binecuvînta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămînța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămînța ta va stăpîni cetățile vrăjmașilor ei.
18. Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!”
19. Avraam s-a întors la slugile sale, și s-au sculat și au plecat împreună la Beer-Șeba, căci Avraam locuia la Beer-Șeba.
20. După aceste lucruri, i s'a spus lui Avraam: „Iată, Milca a născut și ea copii fratelui tău Nahor,
21. și anume pe Uț, întîiul său născut, pe Buz, fratele său, pe Chemuel, tatăl lui Aram,
22. pe Chesed, pe Hazo, pe Pildaș, pe Iidlaf și pe Betuel.
23. Betuel a născut pe Rebeca. Aceștia sînt cei opt fii, pe cari i-a născut Milca lui Nahor, fratele lui Avraam.
24. Țiitoarea lui, numită Reuma, a născut și ea, pe Tebah, Gaham, Tahaș și Maaca.

1. Viața Sarei a fost de o sută douăzeci și șapte de ani: aceștia sînt anii vieții Sarei.
2. Sara a murit la Chiriati-Atar, adică Hebron, în țara Canaan; și Avraam a venit să jălească pe Sara și s'o plîngă.
3. Avraam s'a sculat apoi dinaintea moartei sale, și a vorbit astfel fiilor lui Het:
4. „Eu sînt străin și venetic printre voi, dați-mi un ogor, ca loc de îngropare la voi, ca să-mi îngrop moarta și s'o ridic dinaintea mea.”

5. Fiii lui Het au răspuns astfel lui Avraam:
6. „Ascultă-ne, domnule! Tu ești ca un domnitor al lui Dumnezeu în mijlocul nostru; îngroapă-ți moarta în cel mai bun din mormintele noastre! Niciunul din noi nu te va opri să-ți îngropi moarta în mormântul lui.”
7. Avraam s'a sculat și s'a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării, adică înaintea fiilor lui Het.
8. Și le-a vorbit astfel: „Dacă găsiți cu cale să-mi îngrop moarta și s'o iau dinaintea ochilor mei, ascultați-mă, și rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Țohar,
9. să-mi dea peștera Macpela, care-i a lui, și care este chiar la marginea ogorului lui; să mi-o dea în schimbul prețului ei, ca să-mi slujească drept loc pentru îngropare în mijlocul vostru.”
10. Efron era și el acolo în mijlocul fiilor lui Het. Și Efron, Hetitul, a răspuns lui Avraam, în auzul fiilor lui Het și în auzul tuturor celor ce treceau pe poarta cetății:
11. „Nu, domnul meu, ascultă-mă! Îți dăruiesc ogorul și-ți dăruiesc și peștera care este în el. Ți le dăruiesc în fața fiilor norodului meu: și îngroapă-ți moarta.”
12. Avraam s'a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării.
13. Și a vorbit astfel lui Efron, în auzul norodului țării: „Ascultă-mă, te rog! Îți dau prețul ogorului: primește-l dela mine; și-mi voi îngropa moarta în el.”
14. Și Efron a răspuns astfel lui Avraam:
15. „Domnul meu, ascultă-mă! O bucată de pământ de patru sute de sicli de argint, ce este aceasta între mine și tine? Îngroapă-ți dar moarta!”
16. Avraam a înțeles pe Efron. Și Avraam a cântărit lui Efron prețul cumpărării despre care vorbise, în fața fiilor lui Het: patru sute de sicli de argint, cari mergeau la orice negustor.
17. Ogorul lui Efron din Macpela, care este față în față cu Mamre, ogorul și peștera din el, și toți copacii cari se aflau în ogor și în toate hotarele lui dejur împrejur,
18. au fost întărite astfel ca moșie a lui Avraam, în fața fiilor lui Het și a tuturor celor ce treceau pe poarta cetății.
19. După aceea, Avraam a îngropat pe Sara, nevastă-sa, în peștera din ogorul Macpela, care este față în față cu Mamre, adică Hebron, în țara Canaan.
20. Ogorul și peștera din el au fost întărite astfel lui Avraam ca ogor pentru înmormântare, de către fiii lui Het.

24

1. Avraam era bătrîn, înaintat în vîrstă; și Domnul binecuvîntase pe Avraam în orice lucru.
2. Avraam a zis celui mai bătrîn rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor averilor lui: „Pune-ți te rog, mîna sub coapsa mea;
3. și te voi pune să juri, pe Domnul, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pămîntului, că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele Cananiților, în mijlocul cărora locuiesc,
4. ci te vei duce în țara și la rudele mele să iei nevastă fiului meu Isaac.”
5. Robul i-a răspuns: „Poate că femeia n'are să vrea să mă urmeze în țara aceasta; va trebui să duc oare pe fiul tău în țara de unde ai ieșit tu?”
6. Avraam i-a zis: „Să nu care cumva să duci pe fiul meu acolo!
7. Domnul, Dumnezeul cerului, care m'a scos din casa tatălui meu și din patria mea, care mi-a vorbit și mi-a jurat, zicînd: „Seminței tale voi da țara aceasta,” va trimete pe Îngerul Său înaintea ta; și de acolo vei lua o nevastă fiului meu.
8. Dacă femeia nu va vrea să te urmeze, vei fi dezlegat de jurămîntul acesta, pe care te pun să-l faci. Cu nici un chip să nu duci însă acolo pe fiul meu.”
9. Robul și-a pus mîna sub coapsa stăpînului său Avraam, și i-a jurat că are să păzească aceste lucruri.
10. Robul a luat zece cămile dintre cămilele stăpînului său, și a plecat, avînd cu el toate lucrurile de preț ale stăpînului său. S'a sculat, și a plecat în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor.
11. A lăsat cămilele să se odihnească, în genunchi, afară din cetate, lîngă o fîntînă. Era seara, pe

vremea când ies femeile să scoată apă.

12. Și a zis: „Doamne, Dumnezeul stăpînului meu Avraam! Te rog, dă-mi izbîndă astăzi, și îndură-Te de stăpînul meu Avraam.

13. Iată, stau lîngă izvorul acesta de apă, și fetele oamenilor din cetate vin să scoată apă.

14. Fă ca fata căreia îi voi zice: „Pleacă-ți vadra, te rog, ca să beau,” și care va răspunde: „Bea, și am să dau de băut și cămilelor tale,” să fie aceea, pe care ai rînduit-o Tu pentru robul Tău Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de stăpînul meu.”

15. Nu sfișise el încă de vorbit, și-a ieșit, cu vadra pe umăr, Rebeca, fata lui Betuel, fiul Milcâi, nevasta lui Nahor, fratele lui Avraam.

16. Fata era foarte frumoasă; era fecioară, și nici un bărbat n' avusese legături cu ea. Ea s' a pogorît la izvor, și-a umplut vadra și s' a suit iarăș.

17. Robul a alergat înaintea ei, și a zis: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta.”

18. „Bea, domnul meu,” a răspuns ea. Și s' a grăbit de a plecat vadra pe mîină, și i-a dat să bea.

19. După ce i-a dat și a băut de s' a săturat, a zis: „Am să scot apă și pentru cămilele tale, pînă vor bea și se vor sătura.”

20. A vărsat în grabă vadra în adăpătoare, și a alergat iarăș la fîntînă ca să scoată apă; și a scos pentru toate cămilele lui.

21. Omul o privea cu mirare și fără să zică nimic, ca să vadă dacă Domnul a făcut să-i izbutească sau nu călătoria.

22. Cînd s' au săturat cămilele de băut, omul a luat o verigă de aur, de greutatea unei jumătăți de siclu și două brățări, grele de zece sicli de aur.

23. Și a zis: „A cui fată ești? Spune-mi, te rog. Este loc pentru noi în casa tatălui tău, ca să rămînem peste noapte?”

24. Ea a răspuns: „Eu sînt fata lui Betuel, fiul Milcâi și al lui Nahor.”

25. Și i-a zis mai departe: „Avem paie și nutreț din belșug, și este și loc de găzduit peste noapte.”

26. Atunci omul a plecat capul, și s' a aruncat cu fața la pămînt înaintea Domnului,

27. zicînd: „Binecuvîntat să fie Domnul, Dumnezeul stăpînului meu Avraam, care n' a părăsit îndurarea și credincioșia Lui față de stăpînul meu! Domnul m' a îndreptat în casa fraților stăpînului meu.”

28. Fata a alergat și a istorisit mamei sale acasă cele întîmplate.

29. Rebeca avea un frate, numit Laban. Și Laban a alergat afară la omul acela, la izvor.

30. Văzuse veriga și brățările în mîinile sorei sale, și auzise pe soru-sa Rebeca spunînd: „Așa mi-a vorbit omul acela.” A venit dar la omul acela, care stătea lîngă cămile la izvor,

31. și a zis: „Vino, binecuvîntatul Domnului! Pentru ce stai afară? Am pregătit casa, și am pregătit un loc pentru cămile.”

32. Omul a intrat în casă. Laban a pus să descarce cămilele, a dat paie și nutreț cămilor și a adus apă pentru spălat picioarele omului aceluia și ale oamenilor cari erau cu el.

33. Apoi, i-a dat să mănînce. Dar el a zis: „Nu mănînc pînă nu voi spune ce am de spus.”

„Vorbește!” a zis Laban.

34. Atunci el a zis: „Eu sînt robul lui Avraam.

35. Domnul a umplut de binecuvîntări pe stăpînul meu, care a ajuns la mare propășire. I-a dat oi și boi, argint și aur, robi și roabe, cămile și măgari.

36. Sara, nevasta stăpînului meu, a născut, la bătrîneță, un fiu stăpînului meu; și lui i-a dat el tot ce are.

37. Stăpînul meu m' a pus să jur, și a zis: „Să nu iei fiului meu o nevestă dintre fetele Cananiților, în țara cărora locuiesc;

38. ci să te duci în casa tatălui meu și la rudele mele, ca deacolo să iei nevestă fiului meu.”

39. Eu am zis stăpînului meu: „Poatecă femeia n' are să vrea să mă urmeze.”

40. Și el mi-a răspuns: „Domnul, înaintea căruia umblu, va trimete pe Îngerul Său cu tine, și-ți va da izbîndă în călătorie, și vei lua fiului meu o nevestă din rudele și din casa tatălui meu.

41. Vei* fi deslegat de jurămîntul pe care mi-l faci, dacă te vei duce la rudele mele; și dacă nu ți-o vor da, vei fi deslegat de jurămîntul pe care mi-l faci.”

42. Eu am ajuns azi la izvor, și am zis: „Doamne, Dumnezeul stăpînului meu Avraam, dacă binevoiești să-mi dai izbîndă în călătoria pe care o fac,

43. iată, eu stau la izvorul de apă, și fata care va ieși să scoată apă, și căreia îi voi zice: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta,”

44. și care îmi va răspunde: „Bea tu însuți, și voi da de băut și cămîlelor tale, “ fata aceea să fie nevasta pe care a rînduit-o Domnul pentru fiul stăpînului meu!”

45. Înainte de a sfiși de vorbit în inima mea, iată că a ieșit Rebeca, cu vadra pe umăr, s’a coborît la izvor, și a scos apă. Eu i-am zis: „Dă-mi să beau, te rog.”

46. Ea s’a grăbit, și-a plecat vadra deasupra umărului, și a zis: „Bea, și voi da de băut și cămîlelor tale.” Am băut, și a dat de băut și cămîlelor mele.

47. Eu am întrebat-o, și am zis: „A cui fată ești?” Ea a răspuns: „Sînt fata lui Betuel, fiul lui Nahor și al Milcâi.” I-am pus veriga în nas, și brățările la mîni.

48. Apoi am plecat capul, m’am aruncat cu fața la pămînt înaintea Domnului, și am binecuvîntat pe Domnul, Dumnezeul stăpînului meu Avraam, că m’a călăuzit pe calea cea dreaptă, ca să iau pe fata fratelui stăpînului meu pentru fiul lui.

49. Acum, dacă voiți să arătați bunăvoință și credincioșie față de stăpînul meu, spuneți-mi; dacă nu, spuneți-mi iarăș, ca să mă îndrept la dreapta sau la stînga.”

50. Laban și Betuel, drept răspuns, au zis: „Dela Domnul vine lucrul acesta; noi nu-ți mai putem spune nici rău nici bine.

51. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpînului tău, cum a spus Domnul.”

52. Cînd a auzit robul lui Avraam cuvintele lor, s’a aruncat cu fața la pămînt înaintea Domnului.

53. Și robul a scos scule de argint, scule de aur, și îmbrăcăminte, pe cari le-a dat Rebecii; a dat de asemenea daruri bogate fratelui său și mamei sale.

54. După aceea, au mîncat și au băut, el și oamenii cari erau împreună cu el și s’au culcat. Dimineața cînd s’au sculat, robul a zis: „Lăsați-mă să mă întorc la stăpînul meu.”

55. Fratele și mama fetei au zis: „Fata să mai rămînă cîtva timp cu noi, măcar vreo zece zile: pe urmă, poate să plece.”

56. El le-a răspuns: „Nu mă opriți, fiindcă Domnul mi-a dat izbîndă în călătoria mea; lăsați-mă să plec, și să mă duc la stăpînul meu.”

57. Atunci ei au răspuns: „Să chemăm pe fată, și s’o întrebăm.”

58. Au chemat dar pe Rebeca, și i-au zis: „Vrei să te duci cu omul acesta?” „Da, vreau,” a răspuns ea.

59. Și au lăsat pe sora lor Rebeca să plece cu doica ei, cu robul lui Avraam și cu oamenii lui.

60. Au binecuvîntat pe Rebeca, și i-au zis: „O, sora noastră, să ajungi mama a mii de zeci de mii, și sămînța ta să stăpînească cetățile vrăjmașilor săi!”

61. Rebeca s’a sculat, împreună cu slujnicele ei, au încălecat pe cămîle, și au urmat pe omul acela. Robul a luat pe Rebeca, și a plecat.

62. Isaac se întorsese dela fîntîna „Lahai-Roi,” căci locuia în țara de meazăzi.

63. Într’o seară, cînd Isaac ieșise să cugete în taină pe cîmp, a ridicat ochii, și s’a uitat; și iată că veneau niște cămîle.

64. Rebeca a ridicat și ea ochii, a văzut pe Isaac, și s’a dat jos de pe cămilă.

65. Și a zis robului: „Cine este omul acesta, care vine înaintea noastră pe cîmp?” Robul a răspuns: „Este stăpînul meu!” Atunci ea și-a luat măhrama, și s’a acoperit.

66. Robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe cari le făcuse.

67. Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale Sara; a luat pe Rebeca, ea a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mîngîiat Isaac pentru pierderea mamei sale.

1. Avraam a mai luat o nevestă, numită Chetura.
2. Ea i-a născut pe Zimran, pe Iocșan, pe Medan, pe Madian, pe Ișbac și Șuah.
3. Iocșan a născut pe Seba și pe Dedan. Fiii lui Dedan au fost Așurimii, Letușimii și Leumimii.-
4. Fiii lui Madian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Toți aceștia sînt fiii Cheturei.
5. Avraam a dat lui Isaac toate averile sale.
6. Dar a dat daruri fiilor țiitoarelor sale; și, pe cînd era încă în viață, i-a îndepărtat de lîngă fiul său Isaac înspre răsărit, în țara Răsăritului.
7. Iată zilele anilor vieții lui Avraam: el a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani.
8. Avraam și-a dat duhul, și a murit, după o bătrîneță fericită, înaintat în vîrstă și sătul de zile; și a fost adăugat la poporul său.
9. Isaac și Ismael, fiii săi, l-au îngropat în peștera Macpela, în ogorul lui Efron, fiul lui Țohar, Hetitul, care este față în față cu Mamre.
10. Acesta este ogorul, pe care-l cumpărase Avraam dela fiii lui Het. Acolo au fost îngropați Avraam și nevestă-sa Sara.
11. După moartea lui Avraam, Dumnezeu a binecuvîntat pe fiul său Isaac. El locuia lîngă fîntîna „Lahai-Roi.”
12. Iată spița neamului lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care-l născuse lui Avraam Egipteanca Agar, roaba Sarei.
13. Iată numele fiilor lui Ismael, după numele lor, după neamurile lor: Nebaiot, întîiul născut al lui Ismael; Chedar, Adbeel, Mibsam,
14. Mișma, Duma, Masa;
15. Hadad, Tema, Ietur, Nafiș și Chedma.
16. Aceștia sînt fiii lui Ismael; acestea sînt numele lor, după satele și taberele lor. Ei au fost cei doisprezece voievozi, după neamurile lor.
17. Și iată anii vieții lui Ismael: o sută treizeci și șapte de ani. El și-a dat duhul, și a murit, și a fost adăugat la poporul său.
18. Fiii lui au locuit dela Havila pînă la Șur, care este în fața Egiptului, cum mergi spre Asiria. El s'a așezat în fața tuturor fraților lui.
19. Iată spița neamului lui Isaac, fiul lui Avraam.
Avraam a născut pe Isaac.
20. Isaac era în vîrstă de patruzeci de ani, cînd a luat de nevestă pe Rebeca, fata lui Betuel, Arameul din Padan-Aram (Adică: Mesopotamia.), și sora lui Laban, Arameul.
21. Isaac s'a rugat Domnului pentru nevestă-sa, căci era stearpă; și Domnul l-a ascultat: nevestă-sa Rebeca a rămas însărcinată.
22. Copiii se băteau în pîntecele ei; și ea a zis: „Dacă-i așa, pentru ce mai sînt însărcinată?” S'a dus să întrebe pe Domnul.
23. Și Domnul i-a zis:
„Două neamuri sînt în pîntecele tău,
Și două noroade se vor despărți la ieșirea din pîntecele tău.
Unul din noroadele acestea va fi mai tare decît celalt.
Și cel mai mare va sluji celui mai mic.”
24. S'au împlinit zilele cînd avea să nască; și iată că în pîntecele ei erau doi gemeni.
25. Cel dintîi a ieșit roș de tot: ca o manta de păr, și de aceea i-au pus numele Esau (Adică: Păros.).
26. Apoi a ieșit fratele său, care ținea cu mîna de călcîi pe Esau; și de aceea i-au pus numele Iacov (Adică: Celce ține de călcîi.). Isaac era în vîrstă de șasezeci de ani, cînd s'au născut ei.
27. Băieții aceștia s'au făcut mari. Esau a ajuns un vînător îndemînic, un om care își petrecea vremea mai mult pe cîmp; dar Iacov era un om liniștit, care stătea acasă în corturi.
28. Isaac iubea pe Esau, pentru că mîncă din vînatul lui; Rebeca însă iubea mai mult pe Iacov.
29. Odată, pe cînd ferbea Iacov o ciorbă, Esau s'a întors dela cîmp, rupt de oboseală.
30. Și Esau a zis lui Iacov: „Dă-mi, te rog, să mănînc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sînt rupt

de oboseală.” Pentru aceea s’ a dat lui Esau numele Edom (Adică: Roș.).

31. Iacov a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!”

32. Esau a răspuns: „Iată-mă, sînt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?”

33. Și Iacov a zis: „Jură-mi întâi.” Esau i-a jurat, și astfel și-a vîndut dreptul de întâi născut lui Iacov.

34. Atunci Iacov a dat lui Esau pîne și ciorbă de linte. El a mîncat și a băut; apoi s’ a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut.

26

1. În țară a venit o foamete, afară de foametea dintîi, care fusese pe vremea lui Avraam. Isaac s’ a dus la Abimelec, împăratul Filistenilor, la Gherar.

2. Domnul i S’ a arătat, și i-a zis: „Nu te pogorî în Egipt! Rămîi în țara în care îți voi spune.

3. Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine, și te voi binecuvînta; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale, și voi ținea jurămîntul pe care l-am făcut tatălui tău Avraam.”

4. Îți voi înmulți sămînța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, ca răsplată

5. pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orînduirile Mele, și legile Mele.”

6. Astfel Isaac a rămas la Gherar.

7. Cînd îi puneau oamenii locului acela întrebări cu privire la nevasta lui, el zicea: „Este sora mea.” Căci îi era frică să spună că este nevestă-sa, ca să nu-l omoare oamenii locului acela, fiindcă Rebeca era frumoasă la chip.

8. Fiindcă șederea lui acolo se lungise, s’ a întîmplat că Abimelec, împăratul Filistenilor, uitîndu-se pe fereastră, a văzut pe Isaac jucîndu-se cu nevestă-sa Rebeca.

9. Abimelec a trimis să cheme pe Isaac, și i-a zis: „Nu mai încape îndoială că e nevestă-ta. Cum ai putut zice: „E soru-mea?” Isaac i-a răspuns: „Am zis așa, ca să nu mor din pricina ei.”

10. Și Abimelec a zis: „Ce ne-ai făcut? Ce ușor s’ ar fi putut ca vreunul din norod să se culce cu nevestă-ta, și ne-ai fi făcut vinovați.”

11. Atunci Abimelec a dat următoarea poruncă întregului norod: „Cine se va atinge de omul acesta sau de nevasta lui, va fi omorît.”

12. Isaac a făcut sămănături în țara aceea, și a strîns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvîntat.

13. Astfel omul acesta s’ a îmbogățit, și a mers îmbogățindu-se din ce în ce mai mult, pînă ce a ajuns foarte bogat.

14. Avea cirezi de vite și turme de oi, și un mare număr de robi: de aceea Filistenii îl pismuiau.

15. Toate fîntînile, pe cari le săpaseră robii tatălui său, pe vremea tatălui său Avraam, Filistenii le-au astupat și le-au umplut cu țărînă.

16. Și Abimelec a zis lui Isaac: „Pleacă dela noi, căci ai ajuns mult mai puternic decît noi.”

17. Isaac a plecat de acolo și a tăbărit în valea Gherar, unde s’ a așezat cu locuința.

18. Isaac a săpat din nou fîntînile de apă, pe cari le săpaseră robii tatălui său Avraam, și pe cari le astupaseră Filistenii, după moartea lui Avraam; și le-a pus iarăș aceleași nume, pe cari le pusese tatăl său.

19. Robii lui Isaac au mai săpat în vale, și au dat acolo peste o fîntînă cu apă de izvor.

20. Păstorii din Gherar s’ au certat însă cu păstorii lui Isaac, zicînd: „Apa este a noastră.” Și a pus fîntînii numele Esec (Adică: Ceartă.), pentru că se certaseră cu el.

21. Apoi au săpat o altă fîntînă, pentru care iar au făcut gîlceavă, de aceea a numit-o Sitna (Adică: Gîlceavă.).

22. Pe urmă s’ a mutat de acolo, și a săpat o altă fîntînă, pentru care nu s’ au mai certat; și a numit-o Rehobot (Adică: Lărgime.); „căci”, a zis el, „Domnul ne-a făcut loc larg, ca să ne putem întinde în țară.”

23. De acolo s’ a suit la Beer-Șeba.

24. Domnul i S’ a arătat chiar în noaptea aceea, și i-a zis: „Eu sînt Dumnezeuul tatălui tău Avraam; nu

te teme, căci Eu sînt cu tine; te voi binecuvînta, și îți voi înmulți sămînța, din pricina robului Meu Avraam.”

25. Isaac a zidit acolo un altar, a chemat Numele Domnului, și și-a întins cortul acolo. Robii lui Isaac au săpat acolo o fîntînă.

26. Abimelec a venit din Gherar la el, cu prietenul său Ahuzat, și cu Picol, căpetenia oștirii lui.

27. Isaac le-a zis: „Pentru ce veniți la mine, voi cari mă urîți și m’ăți izgonit dela voi?”

28. Ei au răspuns: „Vedem lămurit că Domnul este cu tine. De aceea zicem: „Să fie un jurămînt între noi, între noi și tine, și să facem un legămînt cu tine!”

29. Anume, jură că nu ne vei face nici un rău, după cum nici noi nu ne-am atins de tine, ci ți-am făcut numai bine, și te-am lăsat să pleci în pace. Tu acum ești binecuvîntat de Domnul.”

30. Isaac le-a dat un ospăț, și au mîncat și au băut.

31. S’au sculat dis de dimineată, și s’au legat unul cu altul printr’un jurămînt. Isaac i-a lăsat apoi să plece, și ei l-au părăsit în pace.

32. În aceeași zi, niște robi ai lui Isaac au venit să-i vorbească de fîntîna pe care o săpau, și i-au zis: „Am dat de apă!”

33. Și el a numit-o Șiba (Adică: Jurămînt.). De aceea s’a pus cetății numele Beer-Șeba pînă în ziua de azi.

34. La vîrsta de patruzeci de ani, Esau a luat de neveste pe Iudita, fata Hetitului Beer, și pe Basmat, fata Hetitului Elon.

35. Ele au fost o pricină de mare amărăciune pentru Isaac și Rebeca.

27

1. Isaac îmbătrînise, și ochii îi slăbiseră, așa că nu mai vedea. Atunci a chemat pe Esau, fiul lui cel mai mare, și i-a zis: „Fiule!” „Iată-mă,” i-a răspuns el.

2. Isaac a zis: „Iacă am îmbătrînit, și nu știu ziua morții mele.

3. Acum dar, te rog, ia-ți armele, tolba și arcul, du-te la cîmp, și adu-mi vînat.

4. Fă-mi o mîncare, cum îmi place mie, și adu-mi s’o mănînc, ca să te binecuvînteze sufletul meu înainte de a muri.”

5. Rebeca a ascultat ce spunea Isaac fiului său Esau. Și Esau s’a dus la cîmp, ca să prindă vînatul și să-l aducă.

6. Apoi Rebeca a zis fiului său Iacov: „Iată, am auzit pe tatăl tău vorbind astfel fratelui tău Esau:

7. „Adu-mi vînat, și fă-mi o mîncare ca să mănînc; și te voi binecuvînta înaintea Domnului, înainte de moartea mea.”

8. Acum, fiule, ascultă sfatul meu, și fă ce îți poruncesc.

9. Du-te de ia-mi din turmă doi iezi buni, ca să fac din ei tatălui tău o mîncare gustoasă cum îi place;

10. tu ai s’o duci tatălui tău s’o mănînce, ca să te binecuvînteze înainte de moartea lui.”

11. Iacov a răspuns mamei sale: „Iată, fratele meu Esau este păros, iar eu n’am păr deloc.

12. Poate că tatăl meu mă va pipăi, și voi trece drept mincinos înaintea lui, și, în loc de binecuvîntare, voi face să vină peste mine blestemul.”

13. Mamă-sa i-a zis: „Blestemul acesta, fiule, să cadă peste mine! Ascultă numai sfatul meu, și du-te de adu-mi-i.”

14. Iacov s’a dus de i-a luat, și i-a adus mamei sale, care a făcut o mîncare, cum îi plăcea tatălui său.

15. În urmă, Rebeca a luat hainele cele bune ale lui Esau, fiul ei cel mai mare, cari se găseau acasă, și le-a pus pe Iacov, fiul ei cel mai tînăr.

16. I-a acoperit cu pielea iezilor mînile și gîtul, care era fără păr.

17. Și a dat în mîna fiului său Iacov mîncarea gustoasă și pînea, pe cari le pregătise.

18. El a venit la tatăl său, și a zis: „Tată!” „Iată-mă”, a zis Isaac. „Cine ești tu, fiule?”

19. Iacov a răspuns tatălui său: „Eu sînt Esau, fiul tău cel mai mare; am făcut ce mi-ai spus. Scoală-te, rogu-te, șezi de mănîncă din vînatul meu, pentru ca să mă binecuvînteze sufletul tău!”

20. Isaac a zis fiului său: „Cum, l-ai și găsit, fiule?” Și Iacov a răspuns: „Domnul, Dumnezeuul tău,

mi l-a scos înainte.”

21. Isaac a zis lui Iacov: „Apropie-te dar, să te pipăi, fiule, ca să știu dacă ești cu adevărat fiul meu Esau, sau nu.”

22. Iacov s'a apropiat de tatăl său Isaac, care l-a pipăit, și a zis: „Glasul este glasul lui Iacov, dar mâinile sînt mâinile lui Esau.”

23. Nu l-a cunoscut, pentrucă mâinile îi erau păroase, ca mâinile fratelui său Esau; și l-a binecuvîntat.

24. Isaac a zis: „Tu ești deci fiul meu Esau?” Și Iacov a răspuns: „Eu sînt.”

25. Isaac a zis: „Adu-mi să mănînc din vînatul fiului meu, ca sufletul meu să te binecuvînteze.”

Iacov i-a adus, și el a mîncat; i-a adus și vin, și a băut.

26. Atunci tatăl său Isaac i-a zis: „Apropie-te dar, și sărută-mă, fiule.”

27. Iacov s'a apropiat, și l-a sărutat. Isaac a simțit mirosul hainelor lui; apoi l-a binecuvîntat, și a zis:

„Iată, mirosul fiului meu este ca mirosul unui cîmp, pe care l-a binecuvîntat Domnul.

28. Să-ți dea Dumnezeu rouă din cer,

Și grăsimea pămîntului,

Grîu și vin din belșug!

29. Să-ți fie supuse noroade,

Și neamuri să se închine înaintea ta!

Să fii stăpînul fraților tăi,

Și fiii mamei tale să se închine înaintea ta!

Blestemat să fie oricine te va blestema,

Și binecuvîntat să fie oricine te va binecuvînta.”

30. Isaac sfîrșise de binecuvîntat pe Iacov, și abea plecase Iacov dela tatăl său Isaac, cînd fratele său Esau s'a întors dela vînătoare.

31. A făcut și el o mîncare gustoasă, pe care a adus-o tatălui său. Și a zis tatălui său: „Tată, scoală-te și mănîncă din vînatul fiului tău, pentruca să mă binecuvînteze sufletul tău!”

32. Tatăl său Isaac i-a zis: „Cine ești tu?” Și el a răspuns: „Eu sînt fiul tău cel mai mare, Esau.”

33. Isaac s'a spăimîntat foarte tare, și a zis: „Cine este atunci cel ce a prins vînat, și mi l-a adus? Eu am mîncat din toate, înainte de a veni tu, și l-am binecuvîntat. Deaceea va rămînea binecuvîntat.

34. Cînd a auzit Esau cuvintele tatălui său, a scos mari țipete, pline de amărăciune, și a zis tatălui său: „Binecuvîntează-mă și pe mine, tată!”

35. Isaac a zis: „Fratele tău a venit cu vicleșug, și ți-a luat binecuvîntarea.”

36. Esau a zis: „Da, nu degeaba i-au pus numele Iacov; căci m'a înșelat de două ori. Mi-a luat dreptul de întîi născut, și iată-l acum că a venit de mi-a luat și binecuvîntarea!” Și a zis: „N-ai păstrat nici o binecuvîntare pentru mine?”

37. Isaac a răspuns, și a zis lui Esau: „Iată, l-am făcut stăpîn peste tine, și i-am dat ca slujitori pe toți frații lui, l-am înzestrat cu grîu și vin din belșug: ce mai pot face oare pentru tine, fiule?”

38. Esau a zis tatălui său: „N'ai decît această singură binecuvîntare, tată? Binecuvîntează-mă și pe mine, tată!” Și Esau a ridicat glasul și a plîns.

39. Tatăl său Isaac a răspuns, și i-a zis:

„Iată! Locuința ta va fi lipsită (Sau: departe.) de grăsimea pămîntului

Și de roua cerului, de sus.

40. Vei trăi din sabia ta,

Și vei sluji fratelui tău;

Dar cînd te vei răscula,

Vei scutura jugul lui de pe gîtul tău!”

41. Esau a prins ură pe Iacov, din pricina binecuvîntării, cu care-l binecuvîntase tatăl său. Și Esau zicea în inima sa: „Zilele de bocet pentru tatăl meu sînt aproape, și apoi am să ucid pe fratele meu Iacov.”

42. Și au spus Rebecii cuvintele lui Esau, fiul ei cel mai mare. Ea a trimis atunci de a chemat pe Iacov, fiul ei cel mai tînăr, și i-a zis: „Iată, fratele tău Esau vrea să se răsbune pe tine, omorîndu-te.

43. Acum, fiule, ascultă sfatul meu: scoală-te, fugi la fratele meu Laban în Haran;

44. și rămâi la el cîtăva vreme, pînă se va potoli mînia fratelui tău,
45. pînă va trece dela tine urgia fratelui tău, și va uita ce i-ai făcut. Atunci voi trimete să te cheme. Pentru ce să fiu lipsită de voi amîndoi într'o zi?"
46. Rebeca a zis lui Isaac: „M'am scîrbit de viață, din pricina fetelor lui Het. Dacă Iacov va lua o asemenea nevestă, dintre fetele lui Het, dintre fetele țării acesteia, la ce-mi mai este bună viața?"

28

1. Isaac a chemat pe Iacov, l-a binecuvîntat, și i-a dat porunca aceasta: „Să nu-ți iei nevestă dintre fetele lui Canaan.
2. Scoală-te, du-te la Padan-Aram, în casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți de acolo o nevestă, dintre fetele lui Laban, fratele mamei tale.
3. Dumnezeu cel atotputernic (Evreiește: El-Șadai.) să te binecuvinteze, să te facă să crești și să te înmulțești, ca să ajungi o ceată de noroad!
4. Să-ți dea binecuvîntarea lui Avraam, ție și seminței tale cu tine, ca să stăpînești țara în care locuiești ca străin, și pe care a dat-o lui Avraam.”
5. Și Isaac a trimes pe Iacov, care s'a dus la Padan-Aram, la Laban, fiul lui Betuel, Arameul, fratele Rebecii, mama lui Iacov și a lui Esau.
6. Esau a văzut că Isaac binecuvîntase pe Iacov, și-l trimesese la Padan-Aram, ca să-și ia nevestă de acolo, și că, binecuvîntîndu-l, îi dăduse porunca aceasta: „Să nu-ți iei nevestă dintre fetele lui Canaan.”
7. A văzut că Iacov ascultase de tatăl său și de mama sa, și plecase la Padan-Aram.
8. Esau a înțeles astfel că fetele lui Canaan nu-i plăceau tatălui său Isaac.
9. Și Esau s'a dus la Ismael. El a mai luat de nevestă, pe lîngă nevestele pe cari le avea, pe Mahalat, fata lui Ismael, fiul lui Avraam, și sora lui Nebaiot.
10. Iacov a plecat din Beer-Șeba, și și-a luat drumul spre Haran.
11. A ajuns într'un loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătîi, și s'a culcat în locul acela.
12. Și a visat o scară rezemată de pămînt, al cărei vîrf ajungea pînă la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea.
13. Și Domnul stătea deasupra (Sau: lîngă el.) ei, și zicea: „Eu sînt Domnul, Dumnezeu tatălui tău Avraam, și Dumnezeu lui Isaac.” Pămîntul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale.
14. Sămînța ta va fi ca pulberea pămîntului; te vei întinde la apus și la răsărit, la mează-noapte și la mează-zi; și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine și în sămînța ta.
15. Iată, Eu sînt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, pînă nu vei împlini ce-ți spun.”
16. Iacov s'a trezit din somn, și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n'am știut.”
17. I-a fost frică, și a zis: „Cît de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!”
18. Și Iacov s'a sculat dis de dimineată, a luat piatra pe care o pusese căpătîi, a pus-o ca stîlp de aducere aminte, și a turnat untdelemn pe vîrful ei.
19. A dat locului acestuia numele Betel (Adică, tîlmăcit: Casa lui Dumnezeu.); dar mai înainte cetatea se chema Luz.
20. Iacov a făcut o juruință, și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pîne să mănînc și haine să mă îmbrac,
21. și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeuul meu;
22. piatra aceasta, pe care am pus-o ca stîlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.”

1. Iacov a pornit la drum, și s'a dus în țara celor ce locuiesc la Răsărit.
2. S'a uitat înainte, și iată că pe cîmp era o fîntînă; și lîngă ea erau trei turme de oi, cari se odihneau; căci la fîntîna aceasta obicinuiău ciobanii să-și adape turmele. Și piatra de pe gura fîntînii era mare.
3. Toate turmele se strîngeau acolo; ciobanii prăvăleau piatra de pe gura fîntînii, adăpau turmele, și apoi puneau piatra iarăș la loc pe gura fîntînii.
4. Iacov a zis păstorilor: „Fraților, de unde sînteți?” „Din Haran,” au răspuns ei.
5. El le-a zis: „Cunoașteți pe Laban, fiul lui Nahor?” „Îl cunoaștem,” i-au răspuns ei.
6. El le-a zis: „Este sănătos?” „Sănătos”, au răspuns ei. Și tocmai atunci venea Rahela, fata lui, cu oile.
7. El a zis: „Iată, soarele este încă sus, și-i prea devreme ca să strîngeți vitele: adăpați oile, apoi duceți-vă și pașteți-le iarăș.”
8. Ei au răspuns: „Nu putem, pînă nu se vor strînge toate turmele; atunci se prăvălește piatra de pe gura fîntînii, și vom adăpa oile.”
9. Pe cînd le vorbea el încă, vine Rahela cu oile tatălui său; căci ea le păzea.
10. Cînd a văzut Iacov pe Rahela, fata lui Laban, fratele mamei sale, și turma lui Laban, fratele mamei sale, s'a apropiat, a prăvălit piatra de pe gura fîntînii, și a adăpat turma lui Laban, fratele mamei sale.
11. Apoi Iacov a sărutat pe Rahela, și a început să plîngă tare.
12. Iacov a spus Rahelei că este rudă cu tatăl ei, că este fiul Rebecii. Și ea a dat fuga de a spus tatălui său.
13. Cum a auzit Laban de Iacov, fiul sorei sale, i-a alergat înainte, l-a îmbrățișat, l-a sărutat, și l-a adus în casă. Iacov a istorisit lui Laban toate cele întîmplate.
14. Și Laban i-a zis: „Cu adevărat, tu ești os din oasele mele, și carne din carnea mea!” Iacov a stat la Laban o lună.
15. Apoi Laban a zis lui Iacov: „Fiindcă ești rudă cu mine, să-mi slujești oare degeaba? Spune-mi ce simbrie vrei?”
16. Laban însă avea două fete: cea mai mare se numea Lea, și cea mai mică Rahela.
17. Lea avea ochii slabi; dar Rahela era frumoasă la statură și mîndră la față.
18. Iacov iubea pe Rahela, și a zis: „Îți voi sluji șapte ani pentru Rahela, fata ta cea mai mică.”
19. Și Laban a răspuns: „Mai bine să ți-o dau ție, decît s'o dau altuia. Rămii la mine!”
20. Astfel Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s'au părut ca vreo cîteva zile, pentrucă o iubea.
21. În urmă Iacov a zis lui Laban: „Dă-mi nevasta, căci mi s-a împlinit sorocul, ca să intru la ea.”
22. Laban a adunat pe toți oamenii locului și a făcut un ospăț.
23. Seara, a luat pe fiică-sa Lea, și a adus-o la Iacov, care s-a culcat cu ea.
24. Și Laban a dat ca roabă fetei sale Lea pe roaba sa Zilpa.
25. A doua zi dimineață, iată că era Lea. Atunci Iacov a zis lui Laban: „Ce mi-ai făcut? Nu ți-am slujit oare pentru Rahela? Pentru ce m'ai înșelat?”
26. Laban a răspuns: „În locul acesta nu-i obicei să se dea cea mai tînără înaintea celei mai mari.
27. Isprăvește săptămîna cu aceasta, și-ți vom da și pe cealaltă pentru slujba, pe care o vei mai face la mine alți șapte ani.”
28. Iacov a făcut așa, și a isprăvit săptămîna cu Lea; apoi Laban i-a dat de nevastă pe fiică-sa Rahela.
29. Și Laban a dat ca roabă fetei sale Rahela, pe roaba sa Bilha.
30. Iacov a intrat și la Rahela, pe care o iubea mai mult decît pe Lea; și a mai slujit la Laban alți șapte ani.
31. Domnul a văzut că Lea nu era iubită; și a făcut-o să aibă copii, pe cînd Rahela era stearpă.
32. Lea a rămas însărcinată, și a născut un fiu, căruia i-a pus numele Ruben (Vedeți fiu); „căci”, a zis ea, „Domnul a văzut* mîhnirea mea, și acum bărbatul meu are să mă iubească negreșit.”
33. A rămas iarăș însărcinată, și a născut un fiu; și a zis: „Domnul a auzit că nu eram iubită, și mi-a

dat și pe acesta.” De aceea, i-a pus numele Simeon (Ascultare).

34. Iar a rămas însărcinată, și a născut un fiu; și a zis: „De data aceasta, bărbatul meu se va alipi de mine, căci i-am născut trei fii.” De aceea i-a pus numele Levi (Alipire).

35. A rămas iarăși însărcinată, și a născut un fiu; și a zis: „De data aceasta, voi lăuda pe Domnul.” De aceea i-a pus numele Iuda (Lăudat fie Domnul). Și a încetat să mai nască.

30

1. Când a văzut Rahela că nu face copii lui Iacov, a pismuit pe soru-sa, și a zis lui Iacov: „Dă-mi copii, ori mor!”

2. Iacov s'a mîniat pe Rahela, și a zis: „Sînt eu oare în locul lui Dumnezeu, care te-a oprit să ai copii?”

3. Ea a zis: „Iată roaba mea Bilha; culcă-te cu ea, ca să nască pe genunchii mei, și să am și eu copii prin ea.”

4. Și i-a dat de nevastă pe roaba ei Bilha; și Iacov s'a culcat cu ea.

5. Bilha a rămas însărcinată, și a născut lui Iacov un fiu.

6. Rahela a zis: „Mi-a făcut Dumnezeu dreptate, și mi-a auzit glasul, și mi-a dăruit un fiu.” De aceea i-a pus numele Dan (A judecat).

7. Bilha, roaba Rahelii, a rămas iar însărcinată, și a născut lui Iacov un al doilea fiu.

8. Rahela a zis: „Am luptat cu Dumnezeu împotriva sorei mele, și am biruit.” De aceea i-a pus numele Neftali (Luptele lui Dumnezeu).

9. Când a văzut Lea că nu mai naște, a luat pe roaba sa Zilpa, și a dat-o lui Iacov de nevastă.

10. Zilpa, roaba Leii, a născut lui Iacov un fiu.

11. „Cu noroc!” a zis Lea. De aceea i-a pus numele Gad (Noroc).

12. Zilpa, roaba Leii, a născut un al doilea fiu lui Iacov.

13. „Ce fericită sînt!” a zis Lea; „căci femeile mă vor numi fericită.” De aceea i-a pus numele Așer (Fericit).

14. Ruben a ieșit odată afară, pe vremea seceratului grîului, și a găsit mandragore pe cîmp. Le-a adus mamei sale Lea. Atunci Rahela a zis Leii: „Dă-mi, te rog, din mandragorele fiului tău.”

15. Ea i-a răspuns: „Nu-ți ajunge că mi-ai luat bărbatul, de vrei să iei și mandragorele fiului meu?” Și Rahela a zis: „Ei bine! poate să se culce cu tine în noaptea aceasta, pentru mandragorele fiului tău.”

16. Seara, pe cînd se întorcea Iacov dela cîmp, Lea i-a ieșit înainte, și a zis: „La mine ai să vii, căci te-am cumpărat cu mandragorele fiului meu.” Și în noaptea aceea s'a culcat cu ea.

17. Dumnezeu a ascultat pe Lea, care a rămas însărcinată, și a născut lui Iacov al cincilea fiu.

18. Lea a zis: „M'a răsplătit Dumnezeu, pentru că am dat bărbatului meu pe roaba mea.” De aceea i-a pus numele Isahar (Răsplătire).

19. Lea a rămas iarăși însărcinată, și a născut un al șaselea fiu lui Iacov.

20. Lea a zis: „Frumos dar mi-a dat Dumnezeu! De data aceasta, bărbatul meu va locui cu mine, căci i-am născut șase fii.” De aceea i-a pus numele Zabulon (Locuință).

21. În urmă, a născut o fată, căreia i-a pus numele Dina (Judecată).

22. Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela, a ascultat-o, și a făcut-o să aibă copii.

23. Ea a rămas însărcinată, și a născut un fiu; și a zis: „Mi-a luat Dumnezeu ocară!”

24. Și i-a pus numele Iosif (Adaos), zicînd: „Domnul să-mi mai adauge un fiu!”

25. După ce a născut Rahela pe Iosif, Iacov a zis lui Laban: „Lasă-mă să plec, ca să mă duc acasă, în țara mea.

26. Dă-mi nevestele și copiii, pentru cari ți-am slujit, și voi pleca; fiindcă știi ce slujbă ți-am făcut.”

27. Laban i-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, mai zăbovește; văd bine că Domnul m'a binecuvîntat din pricina ta;

28. hotărăște-mi simbria ta, și ți-o voi da.”

29. Iacov i-a răspuns: „Știi cum ți-am slujit, și cum ți-au propășit vitele cu mine;

30. căci puținul pe care-l aveai înainte de venirea mea, a crescut mult, și Domnul te-a binecuvîntat

ori încotro am mers eu. Acum, cînd am să muncesc și pentru casa mea?”

31. Laban a zis: „Ce să-ți dau?” Și Iacov a răspuns: „Să nu-mi dai nimic. Dacă te învoiești cu ce-ți voi spune, îți voi paște turma și mai departe, și o voi păzi.

32. Azi am să trec prin toată turma ta; am să pun deoparte din oi orice miel sein și peștiț și orice miel negru, și din capre tot ce este peștiț și sein. Aceasta să fie simbria mea.

33. Iată cum se va dovedi cinstea mea: deacum încolo, cînd ai să vii să-mi vezi simbria, tot ce nu va fi sein și peștiț între capre și negru între miei, și se va găsi la mine, să fie socotit ca furat.”

34. Laban a zis: „Bine! fie așa cum ai zis.”

35. În aceeaș zi, a pus deoparte țapii bălțați și peștiți, toate caprele seine și peștițe, toate cele ce aveau alb pe ele, și toți miei cari erau negri. Le-a dat în mînile fiilor săi.

36. Apoi a pus o depărtare de trei zile de drum între el și Iacov; și Iacov păștea celelalte oi ale lui Laban.

37. Iacov a luat nuiele verzi de plop, de migdal și de platan; a despoiat de pe ele fășii de coajă, și a făcut să se vadă albeața care era pe nuiele.

38. Apoi a pus nuielele, pe cari le despoiasse de coajă în jgheaburi, în adăpători, subt ochii oilor cari veneau să bea, ca atunci cînd vor veni să bea, să zămislească.

39. Oile zămisleau uitîndu-se la nuiele, și făceau miei bălțați, seini și peștiți.

40. Iacov despărțea mieii aceștia, și abătea fețele oilor din turma lui Laban către cele seine și bălțate. Și-a făcut astfel turme deosebite, pe cari nu le-a împreunat cu turma lui Laban.

41. Oridecîteori se înferbîntau oile cele mai tari, Iacov punea nuielele în jghiaburi, subt ochii oilor, ca ele să zămislească uitîndu-se la nuiele.

42. Cînd oile erau slabe, nu punea nuielele; așa că cele slabe erau pentru Laban, iar cele tari pentru Iacov.

43. Omul acela s'a îmbogățit astfel din ce în ce mai mult; a avut multe turme, robi și roabe, cămile și măgari.

31

1. Iacov a auzit vorbele fiilor lui Laban, cari ziceau: „Iacov a luat tot ce era al tatălui nostru, și cu averea tatălui nostru și-a agonisit el toată bogăția aceasta.”

2. Iacov s'a uitat și la fața lui Laban; și iată că ea nu mai era ca înainte.

3. Atunci Domnul a zis lui Iacov: „Întoarce-te în țara părinților tăi și în locul tău de naștere; și Eu voi fi cu tine.”

4. Iacov a trimes de a chemat pe Rahela și pe Lea, la cîmp la turma lui.

5. El le-a zis: „După fața tatălui vostru, văd bine că el nu mai este ca înainte; dar Dumnezeu tatălui meu a fost cu mine.

6. Voi înșivă știți că am slujit tatălui vostru cu toată puterea mea.

7. Și tatăl vostru m'a înșelat: de zece ori mi-a schimbat simbria; dar Dumnezeu nu i-a îngăduit să mă păgubească.

8. Ci cînd zicea el: „Mieii peștiți să fie simbria ta,” toate oile făceau miei peștiți. Și cînd zicea: „Mieii bălțați să fie simbria ta,” toate oile făceau miei bălțați.

9. Dumnezeu a luat astfel toată turma tatălui vostru, și mi-a dat-o mie.

10. Pe vremea cînd se înferbîntau oile, eu am ridicat ochii, și am văzut în vis că țapii și berbecii cari săreau pe capre și pe oi, erau bălțați, peștiți și seini.

11. Și Îngerul lui Dumnezeu mi-a zis în vis: „Iacove!” „Iată-mă”, am răspuns eu.

12. El a zis: „Ridică ochii, și privește: toți țapii și berbecii, cari sar pe capre și pe oi, sînt bălțați, peștiți și seini; căci am văzut tot ce ți-a făcut Laban.

13. Eu sînt Dumnezeu din Betel, unde ai uns un stîlp de aducere aminte, unde Mi-ai făcut o juruință. Acum, scoală-te, ieși din țara aceasta, și întoarce-te în țara ta de naștere.”

14. Rahela și Lea au răspuns, și i-au zis: „Mai avem noi oare parte și moștenire în casa tatălui nostru?”

15. Nu sîntem noi oare privite de el ca niște străine, fiindcă ne-a vîndut, și ne-a mîncat și banii?

16. Toată bogăția, pe care a luat-o Dumnezeu dela tatăl nostru, este a noastră, și a copiilor noștri. Fă acum tot ce ți-a spus Dumnezeu.”
17. Iacov s’a sculat, și a pus pe copiii și nevestele sale călări pe cămile.
18. Și-a luat toată turma și toate averile pe cari le avea: turma, pe care o agonisise în Padan-Aram; și a plecat la tatăl său Isaac, în țara Canaan.
19. Pe când Laban se dusesse să-și tundă oile, Rahela a furat idolii tatălui său;
20. și Iacov a înșelat pe Laban, Arameul, căci nu l-a înștiințat de fuga sa.
21. A fugit astfel cu tot ce avea; s’a sculat, a trecut Rîul (Eufrat), și s-a îndreptat spre muntele Galaad.
22. A treia zi, au dat de veste lui Laban că Iacov a fugit.
23. Laban a luat cu el pe frații săi, l-a urmărit cale de șapte zile, și l-a ajuns la muntele Galaad.
24. Dar Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Laban, Arameul, și i-a zis: „Ferește-te să spui o vorbă rea lui Iacov!”
25. Laban a ajuns dar pe Iacov. Iacov își întinsese cortul pe munte; Laban și-a întins și el cortul cu frații lui, pe muntele Galaad.
26. Atunci Laban a zis lui Iacov: „Ce-ai făcut? Pentruce m’ai înșelat, și mi-ai luat fetele ca pe niște roabe luate cu sabia?”
27. Pentruce ai fugit pe ascuns, m’ai înșelat, și nu mi-ai dat de știre? Te-aș fi lăsat să pleci în mijlocul veseliei și al cîntecelor, în sunet de timpane și alăută.
28. Nu mi-ai îngăduit nici măcar să-mi sărut nepoții și fetele! Ca un nebun ai lucrat.
29. Mîna mea este destul de tare ca să vă fac rău; dar Dumnezeu tatălui vostru mi-a zis în noaptea trecută: „Ferește-te să spui o vorbă rea lui Iacov!”
30. Dar acum, odată ce ai plecat, pentrucă te topești de dor după casa tatălui tău, de ce mi-ai furat dumnezeii mei?”
31. Drept răspuns, Iacov a zis lui Laban: „Am fugit, fiindcă mi-era frică, gîndindu-mă că poate îmi vei lua înapoi fetele tale.
32. Dar să piară acela la care îți vei găsi dumnezeii tăi! În fața fraților noștri, cercetează și vezi ce-i la mine din ale tale, și ia-ți-l. “ Iacov nu știa că Rahela îi furase.
33. Laban a intrat în cortul lui Iacov, în cortul Leii, în cortul celor două roabe, și n’a găsit nimic. A ieșit din cortul Leii, și a intrat în cortul Rahelii.
34. Rahela luase idolii, îi pusese subt samarul cămillei, și șezuse deasupra. Laban a scotocit tot cortul, dar n’a găsit nimic.
35. Ea a zis tatălui său: „Domnul meu, să nu te superi dacă nu mă pot scula înaintea ta; căci mi-a venit rînduiala femeilor.” A căutat peste tot, dar n’a găsit idolii.
36. Iacov s’a mîniat, și a certat pe Laban. A luat din nou cuvîntul, și i-a zis: „Care este nelegiuirea mea și care este păcatul meu, de mă urmărești cu atîta înverșunare?”
37. Mi-ai scormonit toate lucrurile, și ce ai găsit din lucrurile din casa ta? Scoate-le aici înaintea fraților mei și fraților tăi, ca să judece ei între noi amîndoi!
38. Iată, am stat la tine două zeci de ani; oile și caprele nu ți s’au stărpit, și n’am mîncat berbeci din turma ta.
39. Nu ți-am adus acasă vite sfășiate de fiare: eu însumi te-am despăgubit pentru ele; îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua, sau ce mi se fura noaptea.
40. Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig, și-mi fugea somnul de pe ochi.
41. Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta, și-am slujit patrusprezece ani pentru cele două fete ale tale, și șase ani pentru turma ta, și de zece ori mi-ai schimbat simbria.
42. Dacă n’aș fi avut cu mine pe Dumnezeu tatălui meu, pe Dumnezeu lui Avraam, pe Acela de care se teme Isaac, mi-ai fi dat drumul acum cu mîinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferința mea și osteneala mîinilor mele, și ieri noapte a rostit judecata.”
43. Drept răspuns, Laban a zis lui Iacov: „Fiicele acestea sînt fiicele mele, copiii aceștia sînt copiii mei, turma aceasta este turma mea, și tot ce vezi este al meu. Și ce pot face eu azi pentru fiicele mele, sau pentru copiii lor, pe cari i-au născut?”
44. Vino, să facem amîndoi un legămînt, și legămîntul acesta să slujească de mărturie între mine și

tine!”

45. Iacov a luat o piatră, și a pus-o ca stîlp de aducere aminte.

46. Iacov a zis fraților săi: „Strîngeți pietre.” Ei au strîns petre, și au făcut o movilă; și au mîncat acolo pe movilă.

47. Laban a numit-o Iegar-Sahaduta (Movila mărturiei), și Iacov a numit-o Galed (Movila mărturiei).

48. Laban a zis: „Movila aceasta să slujească azi de mărturie între mine și tine!” De aceea i-au pus numele Galed.

49. Se mai numește și Mițpa (Veghiere), pentru că Laban a zis: „Domnul să vegheze asupra mea și asupra ta, cînd ne vom pierde din vedere unul pe altul.

50. Dacă vei asupri pe fetele mele, și dacă vei mai lua și alte neveste afară de fetele mele, ia bine seama că nu un om va fi cu noi, ci Dumnezeu va fi martor între mine și tine.”

51. Laban a zis lui Iacov: „Iată movila aceasta, și iată stîlpul acesta, pe care l-am ridicat între mine și tine.

52. Movila aceasta să fie martoră și stîlpul acesta să fie martor că nici eu nu voi trece la tine peste movila aceasta, și nici tu nu vei trece la mine peste movila aceasta și peste stîlpul acesta, ca să ne facem rău.

53. Dumnezeuul lui Avraam și al lui Nahor, Dumnezeuul tatălui lor să judece între noi.” Iacov a jurat pe Acela de care se temea Isaac.

54. Iacov a adus o jertfă pe munte, și a poftit pe frații lui să mănînce; ei au mîncat, și au rămas toată noaptea pe munte.

55. Laban s'a sculat disdedimineată, și-a sărutat nepoții și fetele, și i-a binecuvîntat. Apoi a plecat și s'a întors la locuința lui.

32

1. Iacov și-a văzut de drum; și l-au întîlnit îngerii lui Dumnezeu.

2. Cînd i-a văzut, Iacov a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!” De aceea a pus locului acela numele Mahanaim (Tabără îndoită).

3. Iacov a trimes înainte niște soli la fratele său Esau, în țara Seir, în ținutul lui Edom.

4. El le-a dat porunca următoare: „Iată ce să spuneți domnului meu Esau: „Așa vorbește robul tău Iacov: „Am locuit la Laban, și am rămas la el pînă acum;

5. am boi, măgari, oi, robi și roabe, și trimet să dea de știre lucrul acesta domnului meu, ca să capăt trecere înaintea ta.”

6. Solii s'au întors înapoi la Iacov, și au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau; și el vine înaintea ta, cu patru sute de oameni.”

7. Iacov s'a spăimîntat foarte mult, și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe cari-i avea cu el, oile, boii și cămilele,

8. și a zis: „Dacă vine Esau împotriva uneia din tabere și o bate, tabăra care va rămînea, va putea să scape.”

9. Iacov a zis: „Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeuul tatălui meu Isaac! Tu Doamne, care mi-ai zis: „Întoarce-te în țara ta și în locul tău de naștere, și voi îngriji ca să-ți meargă bine!

10. Eu sînt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia, pe care ai arătat-o față de robul Tău; căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și iată că acum fac două tabere.

11. Izbăvește-mă, Te rog, din mîna fratelui meu, din mîna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copii.

12. Și Tu ai zis: „Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine, și-ți voi face sămînța ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra.”

13. Iacov a petrecut noaptea în locul acela. A luat din ce mai avea cu el, și a pus de-o parte, ca dar pentru fratele său Esau:

14. două sute de capre și douăzeci de țapi, două sute de oi și douăzeci de berbeci,

15. treizeci de cămile alăptătoare cu mînjii lor, patruzeci de vaci și zece tauri, douăzeci de măgărițe

și zece măgăruși.

16. Le-a dat robilor săi, turmă cu turmă deosebit, și a poruncit robilor săi: „Treceți înaintea mea, și lăsați o depărtare între fiecare turmă.”

17. A dat celui dintâi porunca următoare: „Cînd te va întîlni fratele meu Esau, și te va întreba: „Al cui ești? Unde te duci? Și a cui este turma aceasta dinaintea ta?”

18. să răspunzi: „A robului tău Iacov; ea este un dar, trimes domnului meu Esau; și el însuș vine în urma noastră.”

19. A dat aceeaș poruncă celui de al doilea, celui de al treilea, și tuturor celor ce mînau turmele: „Așa să vorbiți domnului meu Esau, cînd îl veți întîlni.

20. Să spuneți: „Iată, robul tău Iacov vine și el după noi.” Căci își zicea el: „Îl voi potoli cu darul acesta, care merge înaintea mea; în urmă îl voi vedea față în față, și poate că mă va primi cu bunăvoință.”

21. Astfel darul a trecut înainte, iar el a rămas în tabără în noaptea aceea.

22. Tot în noaptea aceea s'a sculat, a luat pe cele două neveste ale lui, pe cele două roabe, și pe cei unsprezece copii ai lui, și a trecut vadul Iabocului.

23. I-a luat, i-a trecut pîrîul, și a trecut tot ce avea.

24. Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s'a luptat cu el pînă în revărsatul zorilor.

25. Văzînd că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s'a scrîntit încheietura coapsei lui Iacov, pe cînd se lupta cu el.

26. Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta.”

27. Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?” „Iacov,” a răspuns el.

28. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Celce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor.”

29. Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău.” El a răspuns: „Pentru ce Îmi ceri numele?” Și l-a binecuvîntat acolo.

30. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuș am scăpat cu viață.”

31. Răsărea soarele cînd a trecut pe lîngă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă.

32. Iată de ce, pînă în ziua de azi, Israelii nu mănîncă vîna de la încheietura coapsei; căci Dumnezeu a lovit pe Iacov la încheietura coapsei în vîna.

33

1. Iacov a ridicat ochii, și s'a uitat; și iată că Esau venea cu patru sute de oameni. Atunci a împărțit copiii între Lea, Rahela, și cele două roabe.

2. A pus în frunte roabele cu copiii lor, apoi pe Lea cu copiii ei, și la urmă pe Rahela cu Iosif.

3. El însuș a trecut înaintea lor; și s'a aruncat cu fața la pămînt de șapte ori, pînă ce s'a apropiat de tot de fratele său.

4. Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, i s'a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat. Și au plîns.

5. Esau, ridicînd ochii, a văzut femeile și copiii, și a zis: „Cine sînt aceia?” Și Iacov a răspuns: „Sînt copiii, pe cari i-a dat Dumnezeu robului tău.”

6. Roabele s'au apropiat, cu copiii lor, și s'au aruncat cu fața la pămînt;

7. Lea și copiii ei deasemenea s'au apropiat, și s'au aruncat cu fața la pămînt; în urmă s'au apropiat Iosif și Rahela și s'au aruncat cu fața la pămînt.

8. Esau a zis: „Ce ai de gînd să faci cu toată tabăra aceea pe care am întîlnit-o?” Și Iacov a răspuns: „Voiesc să capăt trecere cu ea înaintea domnului meu.”

9. Esau a zis: „Eu am din belșug, păstrează, frate, ce este al tău.”

10. Și Iacov a răspuns: „Nu; te rog, dacă am căpătat trecere înaintea ta, primește darul acesta din mîna mea; căci m'am uitat la fața ta cum se uită cineva la Fața lui Dumnezeu, și tu m'ai primit cu bunăvoință.

11. Primește deci darul meu, care ți-a fost adus, fiindcă Dumnezeu m'a umplut de bunătați, și am de

toate.” Astfel a stăruit de el, și Esau a primit.

12. Esau a zis: „Haidem să plecăm și să pornim la drum; eu voi merge înaintea ta.”

13. Iacov i-a răspuns: „Domnul meu vede că copiii sînt micșori, și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma va pieri.

14. Domnul meu s’o ia înaintea robului său; și eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii, pînă voi ajunge la domnul meu în Seir.”

15. Esau a zis: „Vreau să las cu tine măcar o parte din oamenii mei.” Și Iacov a răspuns: „Pentruce aceasta? Mi-ajunge să capăt trecere înaintea ta, domnul meu!”

16. În aceeași zi, Esau a luat drumul înapoi la Seir.

17. Iacov a plecat mai departe la Sucot. Și-a zidit o casă, și a făcut colibi pentru turme. Deaceea s’ a dat locului aceluia numele Sucot (Colibi).

18. La întoarcerea lui din Padan-Aram, Iacov a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan, și a tăbărit înaintea cetății.

19. Partea de ogor, pe care își întinsese cortul, a cumpărat-o dela fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita (Chesita, o măsură de bani.).

20. Și acolo, a ridicat un altar, pe care l-a numit El-Elohe-Israel (Domnul este Dumnezeuul lui Israel).

34

1. Dina, fata pe care o născuse lui Iacov Lea, a ieșit să vadă pe fetele țării.

2. Ea a fost zărită de Sihem, fiul Hevitului Hamor, domnitorul țării. El a pus mîna pe ea, s’ a culcat cu ea și a necinstit-o.

3. S’ a lipit cu toată inima de Dina, fata lui Iacov, a iubit fata, și a căutat s’ o liniștească.

4. După aceea Sihem a zis tatălui său Hamor: „Ia-mi de nevastă pe fata aceasta!”

5. Iacov a aflat că-i necinstise pe fiică-sa Dina; și fiindcă fiii săi erau cu vitele la pășune, Iacov a tăcut pînă la întoarcerea lor.

6. Hamor, tatăl lui Sihem, s’ a dus la Iacov ca să-i vorbească.

7. Dar cînd s’ au întors fiii lui Iacov dela pășune, și au auzit lucrul acesta, s’ au supărat și s’ au mîniat foarte tare; pentrucă Sihem săvîrșise o mișelie în Israel, culcîndu-se cu fata lui Iacov: așa ceva n’ ar fi trebuit să se facă niciodată.

8. Hamor le-a vorbit astfel: „Fiul meu Sihem s’ a lipit cu toată inima de fata voastră; vă rog, dați-i-o de nevastă,

9. și încuscriți-vă cu noi; voi dați-ne fetele voastre, și luați pentru voi pe ale noastre.

10. Locuiți cu noi; țara vă stă înainte, rămîneți în ea, faceți negoț și cumpărați pămînturi în ea.”

11. Sihem a zis tatălui și fraților Dinei: „Să capăt trecere înaintea voastră, și vă voi da ce-mi veți cere.

12. Cereți-mi o zestre cît de mare și cît de multe daruri, și voi da tot ce-mi veți zice; numai dați-mi fata de nevastă.”

13. Fiii lui Iacov au răspuns, și au vorbit cu vicleșug lui Sihem și tatălui său Hamor, pentrucă Sihem necinstise pe sora lor Dina.

14. Ei i-au zis: „Este un lucru pe care nu-l putem face să dăm pe sora noastră unui om netăiat împrejur; căci ar fi o ocară pentru noi.

15. Nu ne vom învoi la așa ceva decît dacă vă faceți și voi ca noi, și dacă orice parte bărbătească dintre voi se va tăia împrejur.

16. Atunci vă vom da pe fetele noastre, și vom lua pentru noi pe ale voastre; vom locui cu voi, și vom face împreună un singur norod.

17. Dar dacă nu voiți să ne ascultați și să vă tăiați împrejur, ne vom lua fata și vom pleca.”

18. Cuvintele lor au plăcut lui Hamor și lui Sihem, fiul lui Hamor.

19. Tînărul n’ a pregetat să facă lucrul acesta, căci iubea pe fata lui Iacov, și era cel mai bine văzut în casa tatălui său.

20. Hamor și fiul lui Sihem s’ au dus la poarta cetății, și au vorbit astfel oamenilor din cetatea lor:

21. „Oamenii aceștia au gânduri de pace față de noi; să rămână dar în țară, și să facă negoț; țara este destul de largă pentru ei. Noi vom lua de neveste pe fetele lor, și le vom da de neveste pe fetele noastre.
22. Dar oamenii aceștia nu vor voi să locuiască împreună cu noi, ca să alcătuim un singur popor, decât dacă orice parte bărbătească dintre noi se va tăia împrejur, după cum și ei înșiși sînt tăiați împrejur.
23. Turmele lor, averile lor și toate vitele lor, vor fi atunci ale noastre. Să primim numai ce cer ei, ca să rămână la noi.”
24. Toți ceice treceau pe poarta cetății, au ascultat pe Hamor și pe fiul său Sihem; și toți bărbații au fost tăiați împrejur, toți ceice treceau pe poarta cetății.
25. A treia zi, pe cînd sufereau ei încă, cei doi fii ai lui Iacov, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat fiecare sabia, s’au năpustit asupra cetății, care se credea în liniște, și au ucis pe toți bărbații.
26. Au trecut de asemenea prin ascuțișul săbiei pe Hamor și pe fiul său Sihem; au ridicat pe Dina din casa lui Sihem, și au ieșit afară.
27. Fiii lui Iacov s’au aruncat asupra celor morți, și au jăfuit cetatea, pentrucă necinstiseră pe sora lor.
28. Le-au luat oile, boii și măgarii, tot ce era în cetate și ce era pe cîmp;
29. le-au luat ca pradă de război toate bogățiile, copiii și nevestele, și tot ce se găsea în case.
30. Atunci Iacov a zis lui Simeon și lui Levi: „Voi m’ăți nenorocit, făcîndu-mă urît locuitorilor țării, Cananiților și Feresiților. N’am supt porunca mea decât un mic număr de oameni; ei se vor strînge împotriva mea, mă vor bate, și voi fi nimic, eu și casa mea.”
31. Ei au răspuns: „Se cuvenea oare să se poarte cu sora noastră cum se poartă cu o curvă?”

35

1. Dumnezeu a zis lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo, și ridică acolo un altar Dumnezeului, care ți S’a arătat cînd fugeai de fratele tău Esau.”
2. Iacov a zis casei lui și tuturor celor ce erau cu el: „Scoateți dumnezeii străini cari sînt în mijlocul vostru, curățiți-vă, și schimbați-vă hainele,
3. ca să ne sculăm, și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului, care m’a ascultat în ziua necazului meu, și care a fost cu mine în călătoria, pe care am făcut-o.”
4. Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii străini, cari erau în mîinile lor, și cerceii pe cari-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pămînt supt stejarul de lîngă Sihem.
5. Apoi au plecat. Groaza lui Dumnezeu s’a răspîndit peste cetățile, cari-i înconjurau, așa că locuitorii lor n’au urmărit pe fiii lui Iacov.
6. Iacov și toți ceice erau cu el, au ajuns la Luz, adică Betel, în țara Canaan.
7. A zidit acolo un altar, și a numit locul acela: „El-Betel” (Dumnezeul Betelului), căci acolo i se descoperise Dumnezeu, cînd fugea de fratele său.
8. Debora, doica Rebecii, a murit; și a fost îngropată mai jos de Betel, sub stejarul căruia i s’a pus numele: „Stejarul jalei.”
9. Dumnezeu S’a arătat iarăș lui Iacov, după întoarcerea lui din Padan-Aram, și l-a binecuvîntat.
10. Dumnezeu i-a zis: „Numele tău este Iacov; dar nu te vei mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel.” Și i-a pus numele Israel.
11. Dumnezeu i-a zis: „Eu sînt Dumnezeu Cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale.
12. Ție îți voi da țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac, și voi da țara aceasta seminței tale după tine.”
13. Dumnezeu S’a înălțat dela el, în locul unde îi vorbise.
14. Și Iacov a ridicat un stîlp de aducere aminte în locul unde îi vorbise Dumnezeu, un stîlp de piatră, pe care a adus o jertfă de băutură, și a turnat untdelemn.
15. Iacov a numit locul unde îi vorbise Dumnezeu, Betel.
16. Apoi au plecat din Betel; și mai era o depărtare bunicică pînă la Efrata, cînd Rahelei i-au venit

durerile nașterii. A avut o naștere grea;

17. și în timpul durerilor nașterii, moașa i-a zis: „Nu te teme, căci mai ai un fiu!”

18. Și pe când își dădea ea sufletul, căci trăgea să moară, i-a pus numele Ben-Oni (Fiul durerii mele): dar tatăl său l-a numit Benjamin (Fiul dreptei).

19. Rahela a murit, și a fost îngropată pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem.

20. Iacov a ridicat un stîlp pe mormîntul ei: acesta este stîlpul depe mormîntul Rahelei, care este și azi.

21. Israel a plecat mai departe; și și-a întins cortul dincolo de Migdal-Eder.

22. Pe când locuia Israel în ținutul acesta, Ruben s'a dus și s'a culcat cu Bilha, țiitoarea tatălui său. Și Israel a aflat.

Fiii lui Iacov erau în număr de doisprezece.

23. Fiii Leii: Ruben*, întîiul născut al lui Iacov, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, și Zabulon.-

*Cap.46.8. Exod.1.2.

24. Fiii Rahelii: Iosif și Benjamin.

25. Fiii Bilhei, roaba Rahelii: Dan și Neftali.-

26. Fiii Zilpei, roaba Leii: Gad și Așer. Aceștia sînt fiii lui Iacov, cari i s'au născut în Padan-Aram.

27. Iacov a ajuns la tatăl său Isaac, la Mamre la Chiriat-Arba**, care este tot una cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Avraam și Isaac.

28. Zilele vieții lui Isaac au fost de o sutăoptzeci de ani.

29. Isaac și-a dat duhul și a murit, și a fost adăugat la poporul său, bătrîn și sătul de zile. Fiii săi Esau și Iacov l-au îngropat.

36

1. Iată spița neamului lui Esau, adică Edom.

2. Esau și-a luat neveste dintre fetele Canaanului pe: Ada, fata Hetitului Elon, pe Oholibama, fata Anei, fata Hevitului Țibeon,

3. și pe Basmat, fata lui Ismael, sora lui Nebaiot. -

4. Ada a născut lui Esau pe Elifaz; Basmat a născut pe Reuel;

5. și Oholibama a născut pe Ieuș, Iaelam și Core. Aceștia sînt fiii lui Esau, cari i s'au născut în țara Canaan.-

6. Esau și-a luat nevestele, fiii și fiicele, toată lumea din casă, turmele, toate vitele, și toată averea pe care și-o agonisise în țara Canaan, și s'a dus într'o altă țară, departe de fratele său Iacov.

7. Căci bogățiile lor erau prea mari ca să poată locui împreună, și ținutul în care locuiau ca străini nu le mai putea ajunge din pricina turmelor lor.

8. Esau s'a așezat în muntele Seir. Esau înseamnă Edom.

9. Iată spița neamului lui Esau, tatăl Edomiților, în muntele Seir.

10. Iată numele fiilor lui Esau: Elifaz, fiul Adei, nevasta lui Esau; Reuel, fiul Basmatei, nevasta lui Esau.-

11. Fiii lui Elifaz au fost: Teman, Omar, Țefo, Gaetam și Chenaz.

12. Și Timna era țiitoarea lui Elifaz, fiul lui Esau; ea a născut lui Elifaz pe Amalec. Aceștia sînt fiii Adei, nevasta lui Esau.

13. Iată fiii lui Reuel: Nahat, Zerah, Șama și Miza. Aceștia sînt fiii Basmatei, nevasta lui Esau. -

14. Iată fiii Oholibamei, fata Anei, fata lui Țibeon, nevasta lui Esau: Ea a născut lui Esau pe Ieuș, Iaelam și Core.

15. Iată căpeteniile semințiilor ieșite din fiii lui Esau. - Iată fiii lui Elifaz, întîiul născut al lui Esau: căpetenia Teman, căpetenia Omar, căpetenia Țefo, căpetenia Chenaz,

16. căpetenia Core, căpetenia Gaetam, căpetenia Amalec. Aceștia sînt căpeteniile ieșite din Elifaz, în țara Edom. Aceștia sînt fiii Adei.-

17. Iată fiii lui Reuel, fiul lui Esau: căpetenia Nahat, căpetenia Zerah, căpetenia Șama, căpetenia Miza. Aceștia sînt căpeteniile ieșite din Reuel, în țara Edom. Aceștia sînt fiii Basmatei, nevasta lui Esau.

18. Iată fiii Oholibamei, nevasta lui Esau: căpetenia Ieuș, căpetenia Iaelam, căpetenia Core. Aceștia sînt căpeteniile ieșite din Oholibama, fata Anei, nevasta lui Esau.
19. Aceștia sînt fiii lui Esau, și aceștia sînt căpeteniile semințiilor lor. Esau înseamnă Edom.
20. Iată fiii lui Seir, Horitul, vechii locuitori ai țării: Lotan, Șobal, Țibeon, Ana,
21. Dișon, Ețer și Dișan. Aceștia sînt căpeteniile Horiților, fiii lui Seir, în țara Edom.-
22. Fiii lui Lotan au fost: Hori și Hemam. Sora lui Lotan a fost Timna.
23. Iată fiii lui Șobal: Alvan, Manahat, Ebal, Șefo și Onam.-
24. Iată fiii lui Țibeon: Aia și Ana. Ana acesta a găsit izvoarele calde în pustie, cînd păștea măgarii tatălui său Țibeon.
25. Iată fiii lui Ana: Dișon și Oholibama, fata lui Ana.-
26. Iată fiii lui Dișon: Hemdan, Eșban, Itran și Cheran.-
27. Iată fiii lui Ețer: Bilhan, Zaavan și Acan.-
28. Iată fiii lui Dișan: Uț și Aran.
29. Iată căpeteniile Horiților: căpetenia Lotan, căpetenia Șobal, căpetenia Țibeon, căpetenia Ana,
30. căpetenia Dișon, căpetenia Ețer, căpetenia Dișan. Aceștia sînt căpeteniile Horiților, căpeteniile pe cari le-au avut în țara lui Seir.
31. Iată împărații cari au împărățit în țara Edom, înainte de a împărăți un împărat peste copiii lui Israel. -
32. Bela, fiul lui Beor, a împărățit peste Edom; și numele cetății lui era Dinhaba.-
33. Bela a murit; și în locul lui a împărățit Iobab, fiul lui Zerah din Boțra.-
34. Iobab a murit; și în locul lui, a împărățit Hușam, din țara Temaniților.-
35. Hușam a murit; și, în locul lui, a împărățit Hadad, fiul lui Bedad. El a bătut pe Madian în cîmpia Moabului. Numele cetății lui era Avit.
36. Hadad a murit; și, în locul lui, a împărățit Samla, din Masreca.
37. Samla a murit; și, în locul lui, a împărățit Saul, din Rehobot pe Rîul.
38. Saul a murit; și, în locul lui a împărățit Baal-Hanan, fiul lui Acbor.
39. Baal-Hanan, fiul lui Acbor, a murit; și, în locul lui a împărățit Hadar. Numele cetății lui era Pau; și numele nevestei lui era Mehetabeel, fata lui Matred, fata lui Mezahab.
40. Iată numele căpeteniilor ieșite din Esau, după semințiile lor, după ținuturile lor, și după numele lor: căpetenia Timna, căpetenia Alva, căpetenia Ietet,
41. căpetenia Oholibama, căpetenia Ela, căpetenia Pinon,
42. căpetenia Chenaz, căpetenia Teman, căpetenia Mibțar,
43. căpetenia Magdiel, căpetenia Iram. Aceștia sînt căpeteniile lui Edom, după locuințele lor, în țara, pe care o aveau. Acesta este Esau, tatăl Edomiților.

37

1. Iacov a locuit în țara Canaan, unde locuise ca străin tatăl său.
2. Iată istoria lui Iacov.
Iosif, la vîrsta de șaptesprezece ani, păștea oile cu frații lui; băiatul acesta era cu fiii Bilhei și cu fiii Zilpei, nevestele tatălui său. Și Iosif spunea tatălui lor vorbele lor cele rele.
3. Israel iubea pe Iosif mai mult decît pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrîneță; și i-a făcut o haină pestriță (Sau: O haină lungă cu mîneci.).
4. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decît pe ei toți, și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească.
5. Iosif a visat un vis, și l-a istorisit fraților săi, cari l-au urît și mai mult.
6. El le-a zis: „Ia ascultați ce vis am visat!
7. Noi eram la legatul snopilor în mijlocul cîmpului; și iată că snopul meu s'a ridicat și a stătut în picioare; iar snopii voștri l-au înconjurat, și s'au aruncat cu fața la pămînt înaintea lui.”
8. Frații lui i-au zis: „Doar n'ai să împărățești tu peste noi? Doar n'ai să ne cîrmuiești tu pe noi?” Și l-au urît și mai mult, din pricina visurilor lui și din pricina cuvintelor lui.
9. Iosif a mai visat un alt vis, și l-a istorisit fraților săi. El a zis: „Am mai visat un vis! Soarele, luna,

și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea.”

10. L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a muștrat, și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta, pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta și frații tăi, să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?”

11. Frații săi au început să-l pismuiască; dar tatăl său a ținut minte lucrurile acestea.

12. Frații lui Iosif se duseseră la Sihem, ca să pască oile tatălui lor.

13. Israel a zis lui Iosif: „Frații tăi pasc oile la Sihem! Vino, căci vreau să te trimet la ei.” „Iată-mă, sînt gata,” a răspuns el.

14. Israel i-a zis: „Du-te, rogu-te, și vezi dacă frații tăi sînt sănătoși, și dacă oile sînt bine; și adu-mi vești.” L-a trimis astfel din valea Hebronului și Iosif a ajuns la Sihem.

15. Pe cînd rătăcea pe cîmp, l-a întîlnit un om. Omul acela l-a întrebat: „Ce cauți?”

16. „Caut pe frații mei,” a răspuns Iosif; „spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?”

17. Și omul acela a zis: „Au plecat de aici; căci i-am auzit spunînd: „Haidem la Dotan.” Iosif s’a dus după frații săi, și i-a găsit la Dotan.

18. Ei l-au zărit de departe, și pînă să se apropie de ei, s’au sfătuit să-l omoare.”

19. Ei au zis unul către altul: „Iată că vine făuritorul de visuri!

20. Veniți acum, să-l omorîm și să-l aruncăm într’una din aceste gropi; vom spune că l-a mîncat o fiară sălbatică, și vom vedea ce se va alege de visurile lui.”

21. Ruben a auzit lucrul acesta, și l-a scos din mîinile lor. El a zis: „Să nu-i luăm viața!”

22. Ruben le-a zis: „Să nu vărsați sînge; ci mai bine aruncați-l în groapa aceasta care este în pustie, și nu puneți mîna pe el.” Căci avea de gînd să-l scape din mîinile lor, și să-l aducă înapoi la tatăl său.

23. Cînd a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au desbrăcat de haina lui, de haina cea pestriță, pe care o avea pe el.

24. L-au luat și l-au aruncat în groapă. Groapa aceasta era goală: nu era apă în ea.

25. „Apoi au șezut să mănînce. Ridicîndu-și ochii, au văzut o ceată de Ismaeliți venind din Galaad; cămilele lor erau încărcate cu tîmîie, cu leac alinător și smirnă, pe cari le duceau în Egipt.

26. Atunci Iuda a zis fraților săi: „Ce vom cîștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sîngele?”

27. Veniți mai bine să-l vindem Ismaeliților, și să nu punem mîna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră.” Și frații lui l-au ascultat.

28. La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă, și l-au vîndut cu douăzeci de sicli de argint Ismaeliților, cari l-au dus în Egipt.

29. Ruben s’a întors la groapă; și iată că Iosif nu mai era în groapă. El și-a rupt hainele,

30. s’a întors la frații săi, și a zis: „Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?”

31. Ei au luat atunci haina lui Iosif; și junghiind un țap, i-au muiat haina în sînge.

32. Au trimis tatălui lor haina cea pestriță, punînd să-i spună: „Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu.”

33. Iacov a cunoscut-o, și a zis: „Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a mîncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți!”

34. Și și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse, și a jălit multă vreme pe fiul său.

35. Toți fiii și toate fiicele lui au venit ca să-l mîngîie; dar el nu voia să primească nici o mîngîiere, ci zicea: „Plîngînd mă voi pogorî la fiul meu în locuința morților.” Și plîngea astfel pe fiul său.

36. Madianiții l-au vîndut în Egipt lui Potifar, un dregător al lui Faraon, și anume căpetenia străjerilor.

38

1. În vremea aceea, Iuda a părăsit pe frații săi, și a tras la un om din Adulam, numit Hira.

2. Acolo, Iuda a văzut pe fata unui Cananit, numit Șua; a luat-o de nevastă, și s’a culcat cu ea.

3. Ea a rămas însărcinată, și a născut un fiu, pe care l-a numit Er.

4. A rămas iarăși însărcinată, și a mai născut un fiu, căruia i-a pus numele Onan.

5. A mai născut iarăși un fiu, căruia i-a pus numele Șela; Iuda era la Czib, cînd a născut ea.

6. Iuda a luat întâiului său născut Er, o nevestă numită Tamar.
 7. Er, întâiul născut al lui Iuda, era rău înaintea Domnului; și Domnul l-a omorât.
 8. Atunci Iuda a zis lui Onan: „Du-te la nevasta fratelui tău, ia-o de nevestă, ca cumnat, și ridică sămînță fratelui tău.”
 9. Onan, știind că sămînța aceasta n’are să fie a lui, vărsa sămînța pe pămînt ori de cîte ori se culca cu nevasta fratelui său, ca să nu dea sămînță fratelui său.
 10. Ce făcea el n’a plăcut Domnului, care l-a omorât și pe el.
 11. Atunci Iuda a zis noarei sale Tamar: „Rămîi văduvă în casa tatălui tău, pînă va crește fiul meu Șela.” Zicea așa ca să nu moară și Șela ca frații lui. Tamar s’a dus, și a locuit în casa tatălui ei.
 12. Au trecut multe zile, și fata lui Șua, nevasta lui Iuda, a murit. După ce au trecut zilele de jale, Iuda s’a suit la Timna, la cei ce-i tundeau oile, el și prietenul său Hira, Adulamitul.
 13. Au dat de veste Tamarei despre lucrul acesta, și i-au zis: „Iată că socru-tău se suie la Timna, ca să-și tundă oile.”
 14. Atunci ea și-a lepădat hainele de văduvă, s’a acoperit cu o măhramă, s’a îmbrăcat în alte haine, și a șezut jos la intrarea în Enaim, pe drumul care duce la Timna; căci vedea că Șela se făcuse mare, și ea nu-i fusese dată de nevestă.
 15. Iuda a văzut-o, și a luat-o drept curvă, pentru că își acoperise fața.
 16. S’a abătut la ea din drum, și a zis: „Lasă-mă să mă culc cu tine!” Căci n’a cunoscut-o că era noru-sa. Ea a zis: „Ce-mi dai ca să te culci cu mine?”
 17. El a răspuns: „Am să-ți trimet un ied din turma mea.” Ea a zis: „Îmi dai un zălog, pînă îl vei trimete?”
 18. El a răspuns: „Ce zălog să-ți dau?” Ea a zis: „Inelul tău, lanțul tău, și toiagul pe care-l ai în mîină.” El i le-a dat. Apoi s’a culcat cu ea; și ea a rămas însărcinată dela el.
 19. Ea s’a sculat, și a plecat; și-a scos mahrama și s’a îmbrăcat iarăș în hainele de văduvă.
 20. Iuda a trimes iedul prin prietenul său Adulamitul, ca să scoată zălogul din mîinile femeii. Dar acesta n’a găsit-o.
 21. A întrebat pe oamenii locului, și a zis: „Unde este curva aceea, care stătea aici la Enaim, pe drum?” Ei au răspuns: „N’a fost nici o curvă aici.”
 22. Adulamitul s’a întors la Iuda, și i-a spus: „N’am găsit-o; și chiar oamenii de acolo au zis: „N’a fost nici o curvă aici.”
 23. Iuda a zis: „Țină ce a luat, numai să nu ne facem de rîs. Iată, am trimes iedul acesta, și n’ai găsit-o.”
 24. Cam după trei luni, au venit și au spus lui Iuda: „Tamar, noru-ta, a curvit, și a rămas chiar însărcinată în urma curvirii ei.” Și Iuda a zis: „Scoateți-o afară ca să fie** arsă.”
- *Jude.19.2. **Lev.21.9. Deut.22.21.
25. După ce au scos-o afară, ea a trimes să spună socrului său: „Dela omul acela, ale cui sînt lucrurile acestea, am rămas eu însărcinată; vezi, te rog, al cui este inelul acesta, lanțurile acestea, și toiagul acesta.”
 26. Iuda le-a cunoscut, și a zis: „Ea este mai puțin vinovată decît mine, fiindcă n’am dat-o de nevestă fiului meu Șela.” Și nu s’a mai împreunat cu ea de atunci.
 27. Cînd i-a venit vremea să nască, iată că în pîntecele ei erau doi gemeni.
 28. Și în timpul nașterii, unul a scos mîna înainte; moașa i-a apucat mîna, și a legat-o cu un fir roș, zicînd: „Acesta a ieșit cel dintîi.”
 29. Dar el a tras mîna înapoi, și a ieșit frate-său. Atunci moașa a zis: „Ce spărtură ai făcut!” De aceea i-a pus numele Pereț (Spărtură).
 30. În urmă a ieșit fratele lui, care avea firul roș la mîină; de aceea i-au pus numele Zerah (Cărămiziu).

1. Iosif a fost dus în Egipt; și Potifar, dregătorul lui Faraon, căpetenia străjerilor, un Egiptean, l-a cumpărat dela Ismaeliții cari-l aduseseră acolo.
2. Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpînului său, Egipteanul.
3. Stăpînul lui a văzut că Domnul era cu el, și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca.
4. Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpînului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai mare peste casa lui, și i-a încredințat tot ce avea.
5. De îndată ce Potifar l-a pus mai mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvîntat casa Egipteanului, din pricina lui Iosif; și binecuvîntarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la cîmp.
6. Egipteanul a lăsat pe mîinile lui Iosif tot ce avea, și n'avea altă grijă decît să mănînce și să bea. Dar Iosif era frumos la statură, și plăcut la chip.
7. După cîtăva vreme, s'a întîmplat că nevasta stăpînului său a pus ochii pe Iosif, și a zis: „Culcă-te cu mine!”
8. El n'a voit, și a zis nevestei stăpînului său: „Vezi că stăpînul meu nu-mi cere socoteala de nimic din casă, și mi-a dat pe mîină tot ce are.
9. El nu este mai mare decît mine în casa aceasta, și nu mi-a oprit nimic, afară de tine, pentrucă ești nevasta lui. Cum aș putea să fac eu un rău atît de mare și să păcătuesc împotriva lui Dumnezeu?”
10. Măcar că ea vorbea în toate zilele lui Iosif, el n'a voit să se culce și să se împreune cu ea.
11. Într'o zi, cînd intrase în casă, ca să-și facă lucrul, și cînd nu era acolo nici unul din oamenii casei,
12. ea l-a apucat de haină, zicînd: „Culcă-te cu mine!” El i-a lăsat haina în mîină, și a fugit afară din casă.
13. Cînd a văzut ea că-i lăsase haina în mîină, și fugise afară,
14. a chemat oamenii din casă, și le-a zis: „Vedeți, ne-a adus un Evreu ca să-și bată joc de noi! Omul acesta a venit la mine ca să se culce cu mine, dar eu am țipat în gura mare.
15. Și, cînd a văzut că ridic glasul și strig, și-a lăsat haina lîngă mine și a fugit afară.”
16. Și a pus haina lui Iosif lîngă ea pînă s'a întors acasă stăpînul lui.
17. Atunci i-a vorbit astfel: „Robul acela evreu, pe care ni l-ai adus, a venit la mine ca să-și bată joc de mine.
18. Și cum am ridicat glasul și am țipat, și-a lăsat haina lîngă mine, și a fugit afară.”
19. După ce a auzit cuvintele nevestei sale, care-i zicea: „Iată ce mi-a făcut robul tău,” stăpînul lui Iosif s'a mîniat foarte tare.
20. A luat pe Iosif, și l-a aruncat în temniță în locul unde erau închiși întemnițații împăratului; și astfel Iosif a stat acolo, în temniță.
21. Domnul a fost cu Iosif, și și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai marelui temniței.
22. Și mai marele temniței a pus subț privegherea lui pe toți întemnițații cari erau în temniță. Și nimic nu se făcea acolo decît prin el.
23. Mai marele temniței nu se mai îngrijea de nimic din ce avea Iosif în mîină, pentrucă Domnul era cu el. Și Domnul îi dădea izbîndă în tot ce făcea.

1. După cîtăva vreme, s'a întîmplat că paharnicul și pitarul împăratului Egiptului au supărat pe stăpînul lor, împăratul Egiptului.
2. Faraon s'a mîniat pe cei doi dregători ai săi: pe mai marele paharnicilor și pe mai marele pitarilor.
3. Și i-a pus subț pază în casa căpeteniei străjerilor, în temniță, în locul unde fusese închis Iosif.
4. Căpetenia străjerilor i-a pus subț privegherea lui Iosif, care făcea de slujbă lîngă ei; și au stat mai multă vreme în temniță.
5. Paharnicul și pitarul împăratului Egiptului, cari erau închiși în temniță, au visat într'o noapte

- amîndoi cîte un vis, și anume fiecare cîte un vis, care putea să capete o tîlmăcire deosebită.
6. Iosif, cînd a venit dimineața la ei, s'a uitat la ei; și i-a văzut triști.
 7. Atunci a întrebat pe dregătorii lui Faraon, cari erau cu el în temnița stăpînului său, și le-a zis: „Pentruce aveți o față așa de posomorîtă azi?”
 8. Ei i-au rîspuns: „Am visat un vis, și nu este nimeni care să-l tîlmăcească.” Iosif le-a zis: „Tîlmăcirile sînt ale lui Dumnezeu. Istorisiți-mi dar visul vostru.”
 9. Mai marele paharnicilor și-a istorisit lui Iosif visul, și i-a zis: „În visul meu, se făcea că înaintea mea era o viță.
 10. Vița aceasta avea trei mlădițe. Cînd a început să dea lăstari, i s'a deschis floarea, și ciorchinele au făcut struguri copti.
 11. Paharul lui Faraon era în mîna mea. Eu am luat strugurii, i-am stors în paharul lui Faraon, și am pus paharul în mîna lui Faraon.”
 12. Iosif i-a zis: „Iată tîlmăcirea visului. Cele trei mlădițe sînt trei zile.
 13. Peste trei zile Faraon te va scoate din temniță, te va pune iarăș în slujba ta, și vei pune iarăș paharul în mîna lui Faraon, cum obicinui ai mai înainte, cînd erai paharnicul lui.
 14. Dar adu-ți aminte și de mine, cînd vei fi fericit, și arată, rogu-te, bunătate față de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon, și scoate-mă din casa aceasta.
 15. Căci am fost luat cu sila din țara Evreilor, și chiar aici n'am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță.”
 16. Mai marele pitarilor, văzînd că Iosif dăduse o tîlmăcire îmbucurătoare, a zis: „Iată, și în visul meu, se făcea că port trei coșuri cu pîne albă pe capul meu.
 17. În coșul de deasupra de tot erau tot felul de bucate pentru Faraon: prăjituri coapte în cuptor; și păsările mîncau din coșul care era deasupra de tot pe capul meu.”
 18. Iosif a rîspuns, și a zis: „Iată-i tîlmăcirea. Cele trei coșuri sînt trei zile.
 19. Peste trei zile, Faraon îți va lua capul, te va spînzura de un lemn, și carnea ți-o vor mînce păsările.”
 20. A treia zi, era ziua nașterii lui Faraon. El a dat un ospăț tuturor slujitorilor săi; și a scos afară din temniță pe mai marele paharnicilor și pe mai marele pitarilor, în fața slujitorilor săi:
 21. pe mai marele paharnicilor l-a pus iarăș în slujba lui de paharnic, ca să pună paharul în mîna lui Faraon;
 22. iar pe mai marele pitarilor l-a spînzurat, după tîlmăcirea pe care le-o dăduse Iosif.
 23. Mai marele paharnicilor nu s'a mai gîndit însă la Iosif. L-a uitat.

41

1. După doi ani, Faraon a visat un vis. I se părea că stătea lîngă rîu (Nil).
2. Și iată că șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup s'au suit din rîu, și au început să pască prin mlaștini.
3. După ele s'au mai suit din rîu alte șapte vaci urîte la vedere și slabe la trup, și s'au așezat lîngă ele pe marginea rîului.
4. Vacile urîte la vedere și slabe la trup au mîncat pe cele șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup. Și Faraon s'a trezit.
5. A adormit din nou, și a visat un al doilea vis. Se făcea că șapte spice de grîu grase și frumoase au crescut pe acelaș pai.
6. Și după ele au răsărit alte șapte spice slabe și arse de vîntul de răsărit.
7. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice grase și pline. Și Faraon s'a trezit. Iată visul.
8. Dimineața, Faraon s'a turburat, și a trimes să cheme pe toți magii și pe toți înțelepții Egiptului. Le-a istorisit visurile lui. Dar nimeni n'a putut să le tîlmăcească lui Faraon.
9. Atunci mai marele paharnicilor a luat cuvîntul, și a zis lui Faraon: „Mi-aduc aminte astăzi de greșala mea.
10. Faraon se mîniase pe slujitorii lui; și mă aruncase în temniță, în casa căpeteniei străjerilor, pe mine și pe mai marele pitarilor.

11. Amîndoi am visat cîte un vis în aceeaş noapte; şi anume, fiecare din noi a visat un vis, care a primit o tîlmăcire deosebită.
12. Era acolo cu noi un tînăr Evreu, rob al căpeteniei străjerilor. I-am istorisit visurile noastre, şi el ni le-a tîlmăcit, şi ne-a spus întocmai ce înseamnă visul fiecăruia.
13. Lucrurile s'au întîmplat întocmai după tîlmăcirea pe care ne-o dăduse el. Pe mine Faraon m'a pus iarăş în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor l-a spînzurat."
14. Faraon a trimes să cheme pe Iosif. L-au scos în grabă din temniţă. Iosif s'a ras, şi-a schimbat hainele, şi s'a dus la Faraon.
15. Faraon a zis lui Iosif: „Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tîlmăci; şi am aflat că tu tîlmăceşti un vis, îndată după ce l-ai auzit.”
16. Iosif a răspuns lui Faraon: „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!”
17. Faraon a început să istorisească atunci lui Iosif: „În visul meu, se făcea că stăteam pe malul rîului.
18. Şi deodată şapte vaci grase la trup şi frumoase la chip s'au suit din rîu, şi au început să pască prin mlaştini.
19. După ele s'au suit alte şapte vaci, slabe, foarte urîte la chip, şi sfrijite: n'am mai văzut altele aşa de urîte în toată ţara Egiptului.
20. Vacile cele sfrijite şi slabe au mîncat pe cele şapte vaci dintîi, cari erau grase.
21. Le-au înghiţit, fără să se poată cunoaşte că intraseră în pîntecele lor; ba încă înfăţişarea lor era tot aşa de urîtă ca mai înainte. Şi m'am deşteptat.
22. Am mai văzut în vis şapte spice pline şi frumoase, cari creşteau pe acelaş pai.
23. Şi după ele au răsărit şapte spice goale, slabe, arse de vîntul de răsărit.
24. Spicele slabe au înghiţit pe cele şapte spice frumoase. Am spus aceste lucruri magilor, dar nimeni nu mi le-a putut tîlmăci.”
25. Iosif a zis lui Faraon: „Ce a visat Faraon însemnează un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă.
26. Cele şapte vaci frumoase înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice frumoase înseamnă şapte ani: este un singur vis.
27. Cele şapte vaci sfrijite şi urîte, cari se suiau după cele dintîi, înseamnă şapte ani; şi cele şapte spice goale, arse de vîntul de răsărit, vor fi şapte ani de foamete.
28. Astfel, după cum am spus lui Faraon, Dumnezeu a arătat lui Faraon, ce are să facă.
29. Iată, vor fi şapte ani de mare belşug în toată ţara Egiptului.
30. După ei vor veni şapte ani de foamete, aşa că se va uita tot belşugul acesta în ţara Egiptului, şi foametea va topi ţara.
31. Foametea aceasta care va urma va fi aşa de mare că nu se va mai cunoaşte belşugul în ţară.
32. Cît priveşte faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărît din partea lui Dumnezeu, şi că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire.
33. Acum, Faraon să aleagă un om priceput şi înţelept, şi să-l pună în fruntea ţării Egiptului.
34. Faraon să pună prefecţi în ţară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor şapte ani de belşug.
35. Să se strîngă toate bucatele din aceşti ani buni cari au să vină; să se facă, la îndemîna lui Faraon, grămezi de grîu, provizii în cetăţi, şi să le păzească.
36. Bucatele acestea vor fi provizia ţării, pentru cei şapte ani de foamete, cari vor veni în ţara Egiptului, pentru că ţara să nu fie prăpădită de foamete.”
37. Cuvintele acestea au plăcut lui Faraon şi tuturor slujitorilor lui.
38. Şi Faraon a zis slujitorilor săi: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?”
39. Şi Faraon a zis lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atît de priceput şi atît de înţelept ca tine.
40. Te pun mai mare peste casa mea, şi tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai pe sus de tine.”

41. Faraon a zis lui Iosif: „Uite, îți dau stăpînire peste toată țara Egiptului.”
42. Faraon și-a scos inelul din deget, și l-a pus în degetul lui Iosif; l-a îmbrăcat cu haine de in subțire, și i-a pus un lanț de aur la gît.
43. L-a suit în carul care venea după al lui, și strigau înaintea lui: „În genunchi!” Astfel i-a dat Faraon stăpînire peste toată țara Egiptului.
44. Și a mai zis lui Iosif: „Eu sînt Faraon! Dar fără tine nimeni nu va ridica mîna nici piciorul în toată țara Egiptului.”
45. Faraon a pus lui Iosif numele: Țafnat-Paeneah (Descoperitor de taine), și i-a dat de nevastă pe Asnat, fata lui Poti-Fera, preotul lui On. Și Iosif a pornit să cerceteze țara Egiptului.
46. Iosif era în vîrstă de treizeci de ani cînd s’a înfățișat înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, și a plecat de la Faraon și a străbătut toată țara Egiptului.
47. În timpul celor șapte ani de rod, pămîntul a dat bucate din belșug.
48. Iosif a strîns toate bucatele din acești șapte ani de belșug în țara Egiptului. A făcut provizii în cetăți, punînd în fiecare cetate bucatele de pe cîmpul de primprejur.
49. Iosif a strîns grîu, ca nisipul mării, atît de mult, că au încetat să-l mai măsoare, pentru că era fără măsură.
50. Înaintea anilor de foamete, i s’au născut lui Iosif doi fii, pe care i-a născut Asnat, fata lui Poti-Fera, preotul lui On.
51. Iosif a pus întîiului născut numele Manase (Uitare); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m’a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu.”
52. Și celui de al doilea i-a pus numele Efraim (Rodire); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m’a făcut roditor în țara întristării mele.”
53. Cei șapte ani de belșug cari au fost în țara Egiptului, au trecut.
54. Și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise Iosif. În toată țările era foamete; dar în toată țara Egiptului era pîne.
55. Cînd a flămînzit, în sfîrșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pîne. Faraon a spus tuturor Egiptenilor: „Duceți-vă la Iosif, și faceți ce vă va spune el.”
56. Foametea bîntuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii, și a vîndut grîu Egiptenilor. Foametea creștea din ce în ce mai mult în țara Egiptului.
57. Și din toate țările venea lumea în Egipt, ca să cumpere grîu dela Iosif; căci în toate țările era foamete mare.

42

1. Cînd a auzit Iacov că este grîu în Egipt, a zis fiilor săi: „Pentruce stați și vă uitați unii la alții?”
2. Și a zis: „Iată, aud că este grîu în Egipt; pogoriți-vă, și cumpărați-ne grîu de acolo, ca să trăim și să nu murim.”
3. Zece frați ai lui Iosif s’au pogorît în Egipt, ca să cumpere grîu.
4. Iacov n’a trimes cu ei pe Benjamin, fratele lui Iosif, de teamă să nu i se întîmple vreo nenorocire.
5. Fiii lui Israel au venit să cumpere și ei grîu, împreună cu cei ce veneau pentru acelaș lucru; căci în Canaan era foamete.
6. Iosif era mai mare în țară; el vindea grîu la tot poporul din țară. Frații lui Iosif au venit, și s’au aruncat cu fața la pămînt înaintea lui.
7. Iosif, cum a văzut pe frații săi, i-a cunoscut; dar s’a făcut că le este străin, le-a vorbit aspru, și le-a zis: „De unde veniți?” Ei au răspuns: „Venim din țara Canaan, ca să cumpărăm merinde.”
8. Iosif a cunoscut pe frații săi, dar ei nu l-au cunoscut.
9. Iosif și-a adus aminte* de visurile, pe cari le visase cu privire la ei, și le-a zis: „Voi sînteți iscoade; ați venit numai ca să cercetați locurile slabe ale țării.”
10. Ei i-au răspuns: „Nu, domnul meu; robii tăi au venit să cumpere hrană.
11. Noi toți sîntem fiii aceluiaș om; sîntem oameni de treabă, robii tăi nu sînt iscoade.”
12. El le-a zis: „Ba nu; ați venit să cercetați locurile slabe ale țării.”
13. Ei au răspuns: „Noi, robii tăi, sîntem doisprezece frați, fii ai aceluiaș om, din țara Canaan; și

iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viață.”

14. Iosif le-a zis: „V’am spus că sînteți iscoade.

15. Iată cum veți fi încercați. Pe viața lui Faraon că nu veți ieși de aici pînă nu va veni fratele vostru cel tânăr!

16. Trimeteți pe unul din voi să aducă pe fratele vostru; iar voi, rămîneți la opreală. Cuvintele voastre vor fi puse astfel la încercare, și voi știți dacă adevărul este cu voi sau nu; altfel, pe viața lui Faraon că sînteți niște iscoade.”

17. Și i-a aruncat pe toți, trei zile în temniță.

18. A treia zi, Iosif le-a zis: „Faceți lucrul acesta, și veți trăi. Eu mă tem de Dumnezeu!

19. Dacă sînteți oameni de treabă, să rămîna unul din frații voștri închis în temnița voastră; iar ceilalți plecați, luați grîu ca să vă hrăniți familiile,

20. și aduceți-mi pe fratele vostru cel tânăr, pentru ca vorbele voastre să fie puse astfel la încercare și să scăpați de moarte.” Și așa au făcut.

21. Ei au zis atunci unul către altul: „Da; am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui, cînd ne ruga, și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta.”

22. Ruben a luat cuvîntul, și le-a zis: „Nu vă spuneam eu să nu faceți o astfel de nelegiuire față de băiatul acesta?” Dar n’au ascultat. Acum iată că ni se cere socoteală pentru sîngele lui.”

23. Ei nu știau că Iosif îi înțelegea, căci vorbea cu ei printr’un tîlmaci.

24. Iosif a plecat la o parte dela ei, ca să plîngă. În urmă s’a întors, și le-a vorbit; apoi a luat dintre ei pe Simeon, și a pus să-l lege cu lanțuri în fața lor.

25. Iosif a poruncit să li se umple sacii cu grîu, să pună argintul fiecăruia în sacul lui, și să li se dea merinde pentru drum. Și așa s’a făcut.

26. Ei și-au încărcat grîul pe măgari, și au plecat.

27. Unul din ei și-a deschis sacul ca să dea nutreț măgarului în locul unde au mas peste noapte. A văzut argintul la gura sacului,

28. și a zis fraților săi: „Argintul meu mi s’a dat înapoi, și iată-l în sacul meu.” Atunci li s’a tăiat inima; și au zis unul altuia, tremurînd: „Ce ne-a făcut Dumnezeu?”

29. S’au întors la tatăl lor Iacov, în țara Canaan, și i-au istorisit tot ce li se întîmplase. Ei au zis:

30. „Omul acela, care este domnul țării, ne-a vorbit aspru, și ne-a luat drept iscoade.

31. Noi i-am spus: „Sîntem oameni de treabă, nu sîntem iscoade.

32. Sîntem doisprezece frați, fii ai tatălui nostru; unul nu mai este, și cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru în țara Canaan.”

33. Și omul acela, care este domnul țării, ne-a zis: „Iată cum voi cunoaște dacă sînteți oameni de treabă. Lăsați la mine pe unul din frații voștri, luați merinde pentru familiile voastre, plecați,

34. și aduceți-mi pe fratele vostru cel tânăr. Voi știți astfel că nu sînteți iscoade, ci sînteți oameni de treabă; apoi vă voi da înapoi pe fratele vostru, și veți putea să străbateți țara în voie.”

35. Cînd și-au golit sacii, iată că legătura cu argintul fiecăruia era în sacul lui. Ei și tatăl lor au văzut legăturile cu argintul, și s’au temut.

36. Tatăl lor Iacov le-a zis: „Voi mă lipsiți de copii: Iosif nu mai este, Simeon nu mai este, și voiți să luați și pe Benjamin. Toate acestea pe mine mă lovesc!”

37. Ruben a zis tatălui său: „Să-mi omori pe amîndoi fiii mei, dacă nu-ți voi aduce înapoi pe Benjamin; dă-l în mîna mea, și ți-l voi aduce înapoi.”

38. Iacov a zis: „Fiul meu nu se poate pogorî împreună cu voi; căci fratele lui a murit, și el a rămas singur; dacă i s’ar întîmpla vreo nenorocire în călătoria pe care o faceți, cu durere îmi veți pogorî perii mei cei albi în locuința morților.”

1. Foametea bîntuia greu în țară.
2. Cînd au isprăvit de mîncat grîul, pe care-l aduseseră din Egipt, Iacov a zis fiilor săi: „Duceți-vă iarăș, și cumpărați-ne ceva merinde.”
3. Iuda i-a răspuns: „Omul acela ne-a spus curat: „Să nu-mi mai vedeți fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi.”
4. Dacă vrei deci să trimeți pe fratele nostru cu noi, ne vom pogorî, și-ți vom cumpăra merinde.
5. Dar dacă nu vrei să-l trimeți, nu ne vom pogorî, căci omul acela ne-a spus: „Să nu-mi mai vedeți fața, dacă fratele vostru nu va fi cu voi!”
6. Israel a zis atunci: „Pentru ce mi-ați făcut un astfel de rău, și ați spus omului aceluia că mai aveți un frate?”
7. Ei au răspuns: „Omul acela ne-a întrebat despre noi și familia noastră, și a zis: „Mai trăiește tatăl vostru? Mai aveți vreun frate?” Și noi am răspuns la întrebările acestea. Puteam noi să știm că are să zică: „Aduceți pe fratele vostru?”
8. Iuda a zis tatălui său Israel: „Trimete copilul cu mine, ca să ne sculăm și să plecăm, și vom trăi și nu vom muri, noi, tu și copiii noștri.
9. Răspund eu pentru el; ai să-l ceri înapoi din mîna mea. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, și dacă nu-l voi pune înaintea ta, vinovat să fiu față de tine pentru totdeauna.
10. Căci dacă n'am mai fi zăbovit, de două ori ne-am fi întors pînă acum.”
11. Israel, tatăl lor, le-a zis: „Fiindcă trebuie, faceți așa. Luați-vă în saci ceva din cele mai bune roade ale țării, ca să duceți un dar omului aceluia, și anume: puțin leac alinător, și puțină miere, mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale.
12. Luați cu voi argint îndoit, și duceți înapoi argintul, pe care vi-l puseseră la gura sacilor: poate că a fost o greșeală.
13. Luați și pe fratele vostru, sculați-vă și întoarceți-vă la omul acela.
14. Dumnezeu Cel Atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului aceluia, și să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celalt frate al vostru și pe Benjamin! Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu!”
15. Au luat darul; au luat cu ei argint îndoit, precum și pe Benjamin; s'au sculat, s'au pogorît în Egipt, și s'au înfățișat înaintea lui Iosif.
16. Cum a văzut Iosif pe Benjamin cu ei, a zis economului său: „Bagă pe oamenii aceștia în casă, taie vite și gătește; căci oamenii aceștia au să mănînce cu mine la ameză.”
17. Omul acela a făcut ce-i poruncise Iosif, și a dus pe oamenii aceia în casa lui Iosif.
18. Ei s'au temut cînd au văzut că-i bagă în casa lui Iosif, și au zis: „Ne bagă înlăuntru din pricina argintului pus în sacii noștri data trecută; vor să se năpustească peste noi, ca să ne ia robi, și să pună mîna pe măgarii noștri.”
19. S'au apropiat de economul casei lui Iosif, și au intrat în vorbă cu el la ușa casei;
20. și au zis: „Domnule, noi ne-am mai pogorît odată aici, ca să cumpărăm merinde.
21. Apoi, cînd am ajuns la locul unde trebuia să rămînem peste noapte, ne-am deschis sacii; și iatăcă argintul fiecăruia era la gura sacului său, argintul nostru, după greutatea lui: și l-am adus înapoi cu noi.
22. Am adus și alt argint, ca să cumpărăm merinde. Nu știm cine a pus argintul în sacii noștri.”
23. Economul a răspuns: „Fiți pe pace! Nu vă temeți de nimic. Dumnezeuul vostru, Dumnezeuul tatălui vostru, v'a pus pe ascuns o comoară în saci. Argintul vostru a trecut prin mînile mele.” Și le-a adus și pe Simeon.
24. Omul acesta i-a băgat în casa lui Iosif; le-a dat apă de și-au spălat picioarele; a dat și nutreț măgarilor lor.
25. Ei și-au pregătit darul pînă la venirea lui Iosif, la ameză; căci aflaseră că au să mănînce la el.
26. Cînd a ajuns Iosif acasă, i-au dat darul, pe care i-l aduseseră, și s'au aruncat cu fața la pămînt* înaintea lui.
27. El i-a întrebat de sănătate; și a zis: „Bătrînul vostru tată, de care ați vorbit, este sănătos? Mai

trăiește?”

28. Ei au răspuns: „Robul tău, tatăl nostru, este sănătos; trăiește încă”. Și s’au plecat și s’au aruncat cu fața la pământ.

29. Iosif a ridicat ochii; și, aruncând o privire spre frate-său Benjamin, fiul mamei sale, a zis: „Acesta este fratele vostru cel tânăr, despre care mi-ați vorbit?” Și a adăugat: „Dumnezeu să aibă milă de tine, fiule!”

30. Iosif a isprăvit repede, căci i se rupea inima pentru fratele său, și simțea nevoie să plîngă; a intrat de grab într’o odaie, și a plîns acolo.

31. După ce s’a spălat pe față, a ieșit din odaie; și, silindu-se să se stăpînească, a zis: „Aduceți de mîncare!”

32. Au adus de mîncare lui Iosif deoparte, și fraților lui de o parte; Egiptenilor, cari mîncău cu el, le-au adus deasemenea mîncare de o parte; căci Egiptenii nu puteau să mănînce cu Evreii, fiindcă lucrul acesta pentru ei este o urîciune.

33. Frații lui Iosif s’au așezat la masă în fața lui: dela întîiul născut, după dreptul lui de întîi născut, și pînă la cel mai tânăr, așezați după vîrstă; și se uitau unii la alții cu mirare.

34. Iosif a pus să le dea din bucatele cari erau înaintea lui; iar Benjamin a căpătat de cinci ori mai mult decît ceilalți. Și au băut, și s’au veselit împreună cu el.

44

1. Iosif a dat următoarea poruncă economului casei lui: „Umple cu merinde sacii oamenilor acestora, cît vor putea să ducă, și pune argintul fiecăruia la gura sacului său.

2. Să pui și paharul meu, paharul de argint, la gura sacului celui mai tânăr, împreună cu argintul cuvenit pentru prețul grîului lui”. Economul a făcut cum îi poruncise Iosif.

3. Dimineața, cum s’a crăpat de ziuă, au dat drumul oamenilor acestora împreună cu măgarii lor.

4. Dar abia ieșiseră din cetate, și nu se depărtaseră deloc de ea, cînd Iosif a zis economului său: „Scoală-te, aleargă după oamenii aceia; și, cînd îi vei ajunge, să le spui: „Pentru ce ați răsplătit binele cu rău?

5. De ce ați furat paharul din care bea domnul meu, și de care se slujește pentru ghicit? Rău ați făcut că v’ ați purtat astfel.”

6. Economul i-a ajuns, și le-a spus aceste cuvinte.

7. Ei i-au răspuns: „Domnule, pentru ce vorbești astfel? Să ferească Dumnezeu pe robii tăi să fi săvîrșit o asemenea faptă!

8. Iată, noi ți-am adus din țara Canaanului argintul, pe care l-am găsit la gura sacilor noștri; cum am fi putut să furăm argint sau aur din casa domnului tău?

9. Să moară acela dintre robii tăi la care se va găsi paharul, și noi înșine să fim robi ai domnului nostru!”

10. El a zis: „Fie după cuvintele voastre! Acela la care se va găsi paharul, să fie robul meu; iar voi veți fi nevinovați.”

11. Îndată, și-a pogorît fiecare sacul la pământ. Fiecare și-a deschis sacul.

12. Economul i-a scotocit, începînd cu cel mai în vîrstă și sfîrșind cu cel mai tânăr; și paharul a fost găsit în sacul lui Benjamin.

13. Ei și-au rupt hainele, și-a încărcat fiecare măgarul, și s’au întors în cetate.

14. Iuda și frații lui au ajuns la casa lui Iosif, pe cînd era el încă acolo, și s’au aruncat cu fața la pământ înaintea lui.

15. Iosif le-a zis: „Ce faptă ați făcut? Nu știți că un om ca mine are putere să ghicească?”

16. Iuda a răspuns: „Ce să mai spunem domnului nostru? Cum să mai vorbim? Cum să ne mai îndreptățim?” Dumnezeu a dat pe față nelegiuirea robilor tăi. Iată-ne robi ai domnului nostru: noi, și acela la care s’a găsit paharul.”

17. Dar Iosif a zis: „Să mă ferească Dumnezeu să fac așa ceva! Omul la care s’a găsit paharul, va fi robul meu; dar voi, suiți-vă înapoi în pace la tatăl vostru.”

18. Atunci Iuda s’a apropiat de Iosif, și a zis: „Te rog, domnul meu, dă voie robului tău să spună o

vorbă domnului meu, și să nu te mîinii pe robul tău! Căci tu ești ca Faraon.

19. Domnul meu a întrebat pe robii săi, zicînd: „Mai trăește tatăl vostru, și mai aveți vreun frate?”

20. Noi am răspuns domnului meu: „Avem un tată bătrîn, și un frate tînăr, copil făcut la bătrîneța lui; băiatul acesta avea un frate care a murit, și care era dela aceeaș mamă; el a rămas singur, și tatăl lui îl iubește.”

21. Tu ai spus robilor tăi: „Aduceți-l la mine ca să-l văd cu ochii mei.”

22. Noi am răspuns domnului meu: „Băiatul nu poate părăsi pe tatăl său; dacă-l va părăsi, tatăl său are să moară.”

23. Tu ai spus robilor tăi: „Dacă nu se va pogorî și fratele vostru împreună cu voi, să nu-mi mai vedeți fața.”

24. Cînd ne-am suit la tatăl meu, robul tău, i-am spus cuvintele domnului meu.

25. Tatăl nostru a zis: „Duceți-vă iarăș să ne cumpărați ceva merinde.”

26. Noi am răspuns: „Nu putem să ne ducem; dar dacă fratele nostru cel tînăr va fi cu noi, ne vom duce; căci nu putem vedea fața omului aceluia, de cît dacă fratele nostru cel tînăr va fi cu noi.”

27. Robul tău, tatăl nostru, ne-a zis: „Voi știți că nevastă-mea mi-a născut doi fii.

28. Unul a ieșit dela mine, și cred că a fost sfîșiat negreșit de fiare, căci nu l-am mai văzut pînă astăzi.

29. Dacă-mi mai luați și pe acesta, și i se va întîmpla vreo nenorocire, cu durere îmi veți pogorî bătrînețele în locuința morților.”

30. Acum, dacă mă voi întoarce la robul tău, tatăl meu, fără să avem cu noi băiatul de sufletul căruia este nedeslipit sufletul lui,

31. el are să moară, cînd va vedea că băiatul nu este; și robii tăi vor pogorî cu durere în locuința morților bătrînețele robului tău, tatăl nostru.

32. Căci robul tău s'a pus cheazăș pentru copil, și a zis tatălui meu: „Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, vinovat să fiu pentru totdeauna față de tatăl meu.”

33. Îngăduie, dar, te rog, robului tău să rămîna în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi.

34. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah! să nu văd mîhnirea tatălui meu!”

45

1. Iosif nu s'a mai putut stăpîni înaintea tuturor celor ce-l înconjurau. Și a strigat: „Scoateți afară pe toată lumea.” Și n'a mai rămas nimeni cu Iosif, cînd s'a făcut cunoscut fraților săi.

2. A izbucnit într'un plîns așa de tare că l-au auzit Egiptenii și casa lui Faraon.

3. Iosif a zis fraților săi: „Eu sînt Iosif! Mai trăiește tatăl meu?” Dar frații lui nu i-au putut răspunde, așa de încremeniți rămăseseră înaintea lui.

4. Iosif a zis fraților săi: „Apropiați-vă de mine.” Și ei s'au apropiat. El a zis: „Eu sînt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vîndut ca să fie dus în Egipt.

5. Acum, nu vă întristați și nu fiți mîhniți că m'ați vîndut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m'a trimes Dumnezeu înaintea voastră.

6. Iată sînt doi ani decînd bîntuie foametea în țară; și încă cinci ani, nu va fi nici arătură, nici seceriș.

7. Dumnezeu m'a trimes înaintea voastră ca să vă rămîna sîmînța vie în țară, și ca să vă păstreze viața printr'o mare izbăvire.

8. Așa că nu voi m'ați trimes aici, ci Dumnezeu; El m'a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpîn peste toată casa lui, și cîrmuitorul întregii țări a Egiptului.

9. Grăbiți-vă de vă suiți la tatăl meu, și spuneți-i: „Așa a vorbit fiul tău Iosif: „Dumnezeu m'a pus domn peste tot Egiptul; pogoară-te la mine și nu zăbovi!”

10. Vei locui în ținutul Gosen, și vei fi lîngă mine, tu, fiii tăi, și fiii fiilor tăi, oile tale și boii tăi, și tot ce este al tău.

11. Acolo te voi hrăni, căci vor mai fi încă cinci ani de foamete; și astfel nu vei pieri, tu, casa ta, și tot ce este al tău.

12. Voi vedeți cu ochii voștri, și fratele meu Beniamin vede cu ochii lui că eu însumi vă vorbesc.
13. Istorisiți tatălui meu toată slava pe care o am în Egipt, și tot ce ați văzut; și aduceți aici cât mai curînd pe tatăl meu.”
14. El s’a aruncat pe gîtul fratelui său Beniamin, și a plîns; și Beniamin a plîns și el pe gîtul lui.
15. A îmbrățișat de asemenea pe toți frații lui, plîngînd. După aceea, frații lui au stat de vorbă cu el.
16. S’a răspîndit vestea în casa lui Faraon că au venit frații lui Iosif; lucrul acesta a plăcut lui Faraon și slujitorilor lui.
17. Faraon a zis lui Iosif: „Spune fraților tăi: «Iată ce să faceți: „Încărcați-vă dobitoacele, și plecați în țara Canaanului;
18. luați pe tatăl vostru și familiile voastre, și veniți la mine. Eu vă voi da ce este mai bun în țara Egiptului, și veți mânca grăsimile țării.
19. Ai poruncă să le spui: „Așa să faceți! Luați-vă din țara Egiptului cară pentru pruncii voștri și pentru nevestele voastre; aduceți pe tatăl vostru, și veniți.
20. Să nu vă pară rău de ceeace veți lăsa; căci tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi.”
21. Fiii lui Israel au făcut așa. Iosif le-a dat cară, după porunca lui Faraon; le-a dat și merinde pentru drum.
22. Le-a dat la toți haine de schimb, iar lui Beniamin i-a dat trei sute de sicli de argint și cinci haine de schimb.
23. Tatălui său i-a trimis zece măgari încărcăți cu ce era mai bun în Egipt, și zece măgărițe încărcate cu grîu, pîne și merinde, pentru ca să aibă pe drum.
24. Apoi a dat drumul fraților săi, cari au plecat; și le-a zis: „Să nu vă certați pe drum.”
25. Ei au ieșit din Egipt, și au ajuns în țara Canaanului, la tatăl lor Iacov.
26. Și i-au spus: „Iosif tot mai trăiește, și chiar el cîrmuiește toată țara Egiptului.” Dar inima lui Iacov a rămas rece, pentru că nu-i credea.
27. Cînd i-au istorisit însă tot ce le spusese Iosif, și a văzut carele pe cari le trimesese Iosif ca să-l ducă, duhul tatălui lor, Iacov, s’a înviorat.
28. Și Israel a zis: „Destul! Fiul meu Iosif tot mai trăiește! Vreau să mă duc să-l văd înaintea de moarte.”

46

1. Israel a plecat, cu tot ce avea. A ajuns la Beer-Șeba, și a adus jertfe Dumnezeului tatălui său Isaac.
2. Dumnezeu a vorbit lui Israel, într’o vedenie noaptea, și a zis: „Iacove! Iacove!” Israel a răspuns: „Iată-mă!”
3. Și Dumnezeu a zis: „Eu sînt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare.
4. Eu însumi Mă voi pogori cu tine în Egipt, și Eu însumi te voi scoate iarăș de acolo; iar Iosif îți va închide ochii.”
5. Iacov a părăsit Beer-Șeba; și fiii lui Israel au pus pe tatăl lor Iacov, cu copilașii și nevestele lor, în carele pe cari le trimesese Faraon ca să-l ducă.
6. Și-au luat și turmele și averile, pe cari le agoniseră în țara Canaanului. Și Iacov s’a dus în Egipt, cu toată familia lui.
7. A luat cu el în Egipt pe fiii lui și pe fiii fiilor lui, pe fiicele lui și pe fiicele fiilor lui, și pe toată familia lui.
8. Iată numele fiilor lui Israel, cari au venit în Egipt.
Iacov și fiii lui.
Întîiul născut al lui Iacov: Ruben.
9. Fiii lui Ruben: Enoh, Palu, Hețron și Carmi.
10. - Fiii lui Simeon: Iemuel, Iamin, Ohad, Iachin și Țohar; și Saul, fiu dintr’o femeie Cananită.
11. - Fiii lui Levi: Gherșon, Chehat, și Merari.-
12. Fiii lui Iuda: Er, Onan, Șela, Pereț și Zarah; dar Er și Onan au murit în țara Canaanului. Fiii lui

Pereț au fost: Hețron și Hamul.-

13. Fiii lui Isahar: Tola, Puva, Iov și Șimron.-

14. Fiii lui Zabulon: Sered, Elon și Iahleel.

15. Aceștia sînt fiii, pe cari i-a născut lui Iacov Lea în Padan-Aram, împreună cu fiică-sa Dina. Fiii și fiicele lui alcătuiau în totul treizeci și trei de inși.

16. Fiii lui Gad: Țifion, Haggi, Șuni, Ețbon, Eri, Arodi și Areeli.-

17. Fiii lui Așer: Imna, Ișva, Ișvi și Beria; și Serah, sora lor. Și fiii lui Beria: Heber și Malchiel.

18. Aceștia sînt fiii Zilpei, pe care o dăduse Laban fetei sale Lea; pe aceștia i-a născut ea lui Iacov.

În totul șaisprezece inși.

19. Fiii Rahelei, nevasta lui Iacov: Iosif și Benjamin.-

20. Lui Iosif i s'au născut, în țara Egiptului: Manase și Efraim, pe cari i-a născut Asnat fata lui Poti-Fera, preotul lui On.-

21. Fiii lui Benjamin: Bela, Becher, Așbel, Ghera, Naaman, Ehi, Roș, Mupim, Hupim și Ard.

22. Aceștia sînt fiii Rahelei, pe cari i-a născut lui Iacov. În totul patrusprezece inși.

23. Fiii lui Dan: Hușim.

24. Fiii lui Neftali: Iașteel, Guni, Iețer și Șilem.

25. Aceștia sînt fiii Bilhei, pe care o dăduse Laban fetei sale Rahela; și pe aceștia i-a născut ea lui Iacov. În totul, șapte inși.

26. Sufletele cari au venit cu Iacov în Egipt și cari ieșiseră din el, erau în totul șasezeci și șase, fără să numărăm nevestele fiilor lui Iacov.

27. Și Iosif avea doi fii, cari i se născuseră în Egipt. - Toate sufletele din familia lui Iacov, cari au venit în Egipt, erau în număr de șaptezeci.

28. Iacov a trimes pe Iuda înainte la Iosif, ca să-i dea de știre să-i iasă înainte în Gosen.

29. Și au venit în ținutul Gosen. Iosif și-a pregătit carul și s'a suit ca să se ducă în Gosen, în întîmpinarea tatălui său Israel. Cum l-a văzut, s'a aruncat pe gîtul lui, și a plîns multă vreme pe gîtul lui.

30. Israel a zis lui Iosif: „Acum pot să mor, fiindcă ți-am văzut fața, și tu tot mai trăiești.”

31. Iosif a zis fraților săi și familiei tatălui său: „Mă duc să înștiințez pe Faraon, și să-i spun: „Frații mei și familia tatălui meu, cari erau în țara Canaan, au venit la mine.

32. Oamenii aceștia sînt păstori, căci cresc vite; ei și-au adus oile și boii, și tot ce este al lor.”

33. Și, cînd vă va chema Faraon și vă va întreba: „Cu ce vă îndeletniciți?”

34. voi să răspundeți: „Robii tăi au crescut vite, din tinereța noastră pînă acum, atît noi cît și părinții noștri.” În felul acesta, veți locui în ținutul Gosen, căci toți păstorii sînt o urîciune pentru Egipteni.”

47

1. Iosif s'a dus să înștiințeze pe Faraon, și i-a spus: „Frații mei și tatăl meu au sosit din țara Canaan, cu oile și boii, și cu tot avutul lor; și sînt în ținutul Gosen.”

2. A luat pe cinci din frații lui, și i-a adus înaintea lui Faraon.

3. Faraon a întrebat pe frații lui Iosif: „Cu ce vă îndeletniciți?” Ei au răspuns lui Faraon: „Robii tăi sînt păstori, cum erau și părinții noștri.”

4. Și au mai zis lui Faraon: „Noi am venit ca să locuim o vreme aici în țară, pentru că nu mai este pășune pentru oile robilor tăi, și este o mare foamete în țara Canaanului; îngăduie dar robilor tăi să locuiască în ținutul Gosen.”

5. Faraon a zis lui Iosif: „Tatăl tău și frații tăi au venit la tine.

6. Țara Egiptului este deschisă înaintea ta; așează pe tatăl tău și pe frații tăi în cea mai bună parte a țării. Să locuiască în ținutul Gosen; și dacă găsești printre ei oameni destoinici, pune-i în fruntea turmelor mele.”

7. Iosif a adus pe tatăl său Iacov, și l-a înfățișat înaintea lui Faraon. Și Iacov a binecuvîntat pe Faraon.

8. Faraon a întrebat pe Iacov: „Care este numărul zilelor anilor vieții tale?”

9. Iacov a răspuns lui Faraon: „Zilele anilor călătoriei mele sînt o sută treizeci de ani. Zilele anilor

vieții mele au fost puține la număr și rele, și n'au atins zilele anilor vieții părinților mei, în timpul călătoriei lor.”

10. Iacov a binecuvântat iarăș pe Faraon, și a plecat dinaintea lui Faraon.

11. Iosif a așezat pe tatăl său și pe frații săi, și le-a dat o moșie în țara Egiptului, în cea mai bună parte a țării, în ținutul lui Ramses, cum poruncise Faraon.

12. Iosif a hrănit cu pîne pe tatăl său, pe frații săi, și pe toată familia tatălui său, după numărul copiilor.

13. Nu mai era pîne în toată țara, căci foametea era foarte mare; țara Egiptului și țara Canaanului tînjeau, din pricina foametei.

14. Iosif a strîns tot argintul, care se găsea în țara Egiptului și în țara Canaanului, în schimbul grîului, pe care-l cumpărau oamenii, și astfel a făcut ca tot argintul acesta să intre în casa lui Faraon.

15. Cînd s'a sfîrșit argintul din țara Egiptului și din țara Canaanului, toți Egiptenii au venit la Iosif, și au zis: „Dă-ne pîne! Pentruce să murim în fața ta? Căci argint nu mai avem.”

16. Iosif a zis: „Dați vitele voastre, și vă voi da pîne în schimbul vitelor voastre, dacă nu mai aveți argint.”

17. Și-au adus vitele la Iosif, și Iosif le-a dat pîne în schimbul cailor, în schimbul turmelor de oi și de boi, și în schimbul măgarilor. Le-a dat astfel pîne în anul acela în schimbul tuturor turmelor lor.

18. Dupăce a trecut anul acela, au venit la Iosif în anul următor, și i-au zis: „Nu putem să ascundem domnului nostru faptul că argintul s'a sfîrșit, și turmele de vite au trecut în stăpînirea domnului nostru; nu mai rămîn înaintea domnului nostru de cît trupurile și pămînturile noastre.

19. Pentruce să murim sub ochii tăi, noi și pămînturile noastre? Cumpără-ne împreună cu pămînturile noastre în schimbul pînii, și vom fi ai domnului nostru, noi și pămînturile noastre. Dă-ne sămînță să sămănam, ca să trăim și să nu murim, și să nu ne rămînă pămînturile pustii.”

20. Iosif a cumpărat pentru Faraon toate pămînturile Egiptului; căci Egiptenii și-au vîndut fiecare ogorul, pentrucă îi silea foametea. Și țara a ajuns în stăpînirea lui Faraon.

21. Cît despre popor, l-a mutat în cetăți, dela o margine hotarelor Egiptului pînă la cealaltă.

22. Numai pămînturile preoților nu le-a cumpărat, pentrucă era o lege a lui Faraon, dată în folosul preoților, cari trăiau din venitul pe care li-l dădea Faraon: de aceea ei nu și-au vîndut pămînturile.

23. Iosif a zis poporului: „V'am cumpărat azi cu pămînturile voastre, pentru Faraon; iată, vă dau sămînță, ca să puteți sămăna pămîntul.

24. La vremea roadelor, veți da a cincea parte lui Faraon; iar celelalte patru părți vă vor rămînea vouă, ca să sămănați ogoarele, și să vă hrăniți împreună cu copiii voștri și cu cei ce sînt în casele voastre.”

25. Ei au zis: „Tu ne-ai scăpat viața! Să căpătăm trecere înaintea domnului nostru, și vom fi robi ai lui Faraon.”

26. Iosif a făcut din aceasta o lege, care a rămas în picioare pînă în ziua de azi, și după care, a cincea parte din venitul pămînturilor Egiptului este a lui Faraon; numai pămînturile preoților nu sînt ale lui Faraon.

27. Israel a locuit în țara Egiptului, în ținutul Gosen. Ei s'au înstărit, au crescut și s'au înmulțit foarte mult.

28. Iacov a trăit șaptesprezece ani în țara Egiptului; și zilele anilor vieții lui Iacov au fost de o sută patruzeci și șapte de ani.

29. Cînd s'a apropiat Israel de clipa morții, a chemat pe fiul său Iosif, și i-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, pune, rogu-te, mîna sub coapsa mea, și poartă-te cu bunătate și credincioșie față de mine: să nu mă îngropi în Egipt.

30. Ci cînd mă voi culca lîngă părinții mei, să mă scoți afară din Egipt, și să mă îngropi în mormîntul lor.” Iosif a răspuns: „Voi face după cuvîntul tău.”

31. Iacov a zis: „Jură-mi.” Și Iosif i-a jurat. Apoi Israel s'a plecat cu fața pe căpățiul patului.

1. După aceea, au venit și au spus lui Iosif: „Tatăl tău este bolnav.” Și Iosif a luat cu el pe cei doi fii ai săi, Manase și Efraim.
2. Au dat de știre lui Iacov, și i-au spus: „Iată că fiul tău Iosif vine la tine.” Și Israel și-a adunat puterile, și s'a așezat pe pat.
3. Iacov a zis lui Iosif: „Dumnezeul Cel Atotputernic mi S'a arătat la Luz, în țara Canaan, și m'a binecuvântat.
4. El mi-a zis: „Te voi face să crești, te voi înmulți, și voi face din tine o ceată de popoare; voi da țara aceasta seminței tale după tine, ca s'o stăpânească pentru totdeauna.
5. Acum, cei doi fii, cari ți s'au născut în țara Egiptului, înainte de venirea mea la tine în Egipt, vor fi ai mei; Efraim și Manase vor fi ai mei, ca și Ruben și Simeon.
6. Dar copiii, pe cari i-ai născut după ei, vor fi ai tăi; ei vor purta numele fraților lor în partea lor de moștenire.
7. La întoarcerea mea din Padan, Rahela a murit pe drum lângă mine, în țara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata; și am îngropat-o acolo, pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem.”
8. Israel s'a uitat la fiii lui Iosif, și a zis: „Cine sînt aceștia?”
9. Iosif a răspuns tatălui său: „Sînt fiii mei, pe cari mi i-a dat Dumnezeu aici.” Israel a zis: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvintez.”
10. Ochii lui Israel erau îngreuiți de bătrîneță, așa că nu mai putea să vadă. Iosif i-a apropiat de el; și Israel i-a sărutat, și i-a îmbrățișat.
11. Israel a zis lui Iosif: „Nu credeam că am să-ți mai văd fața, și iată că Dumnezeu m'a făcut să-ți văd și sămînța.”
12. Iosif i-a dat la o parte de lângă genunchii tatălui său, și s'a aruncat cu fața la pămînt înaintea lui.
13. Apoi Iosif i-a luat pe amîndoi, pe Efraim cu mîna dreaptă, la stînga lui Israel, și pe Manase cu mîna stîngă, la dreapta lui Israel, și i-a adus aproape de el.
14. Israel și-a întins mîna dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, care era cel mai tînăr, iar mîna stîngă a pus-o pe capul lui Manase; înadins și-a încrucișat mîinile astfel, căci Manase era cel dintîi născut.
15. A binecuvîntat pe Iosif, și a zis: „Dumnezeul, înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeu, care m'a călăuzit de cînd m'am născut, pînă în ziua aceasta,
16. Îngerul, care m'a izbăvit de orice rău, să binecuvinteze pe copiii aceștia! Ei să poarte numele meu și numele părinților mei, Avraam și Isaac, și să se înmulțească foarte mult în mijlocul țării!”
17. Lui Iosif nu i-a venit bine cînd a văzut că tatăl său își pune mîna dreaptă pe capul lui Efraim; deaceia a apucat mîna tatălui său, ca s'o ia de pe capul lui Efraim, și s'o îndrepte pe al lui Manase.
18. Și Iosif a zis tatălui său: „Nu așa, tată, căci acela este cel întîi născut; pune-ți mîna dreaptă pe capul lui.”
19. Tatăl său n'a vrut, ci a zis: „Știu, fiule, știu; și el va ajunge un popor, și el va fi mare; dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decît el; și sămînța lui va ajunge o ceată de neamuri.”
20. El i-a binecuvîntat în ziua aceea, și a zis: „Numele tău îl vor întrebuița Israeliții cînd vor binecuvînta, zicînd: „Dumnezeu să Se poarte cu tine cum S'a purtat cu Efraim și cu Manase!” Și a pus astfel pe Efraim înaintea lui Manase.
21. Israel a zis lui Iosif: „Iată că în curînd am să mor! Dar Dumnezeu va fi cu voi, și vă va aduce înapoi în țara părinților voștri.
22. Îți dau, mai mult decît fraților tăi, o parte, pe care am luat-o din mîna Amoriților cu sabia mea și cu arcul meu.”

1. Iacov a chemat pe fiii săi, și a zis: „Strângeți-vă, și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremile cari vor veni.
2. „Strângeți-vă, și ascultați, fii ai lui Iacov!
Ascultați pe tatăl vostru Israel!
3. Ruben, tu, întâiul meu născut,
Puterea mea și pîrga tăriei mele,
Întâiul în vrednicie, și întâiul în putere,
4. Năvalnic ca apele, -tu nu vei mai avea întîietatea!
Căci te-ai suit în patul tatălui tău,
Mi-ai spurcat patul, suindu-te în el.
5. Simeon și Levi sînt frați;
Săbiile lor sînt niște unelte de sîlnicie.
6. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor,
Nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Căci, în mînia lor, au ucis oameni,
Și, în răutatea lor, au tăiat vinele taurilor.
7. Blestemată să fie mînia lor, pentrucă a fost prea turbată,
Și furia lor, căci a fost prea sălbatică!
Îi voi împărți în Iacov,
Și-i voi risipi în Israel.
8. Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi;
Mîna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi.
Fiii tatălui tău se vor închina pînă la pămînt înaintea ta.
9. Iuda este un pui de leu.
Tu te-ai întors dela măcel, fiule!
Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu,
Ca o leoaică: cine-l va scula?
10. Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda,
Nici toiagul de cîrmuire dintre picioarele lui,
Pînă va veni Șilo (Adică: Mesia.),
Și de El vor asculta popoarele.
11. El își leagă măgarul de viță,
Și de cel mai bun butuc de viță mînzul măgăriței lui;
Își spală haina în vin,
Și mantaua în sîngele strugurilor.
12. Are ochii roși de vin,
Și dinții albi de lapte.
13. Zabulon va locui pe țarmul mărilor,
Lîngă limanul corăbiilor,
Și hotarul lui se va întinde înspre Sidon.
14. Isahar este un măgar osos,
Care se culcă în grajduri.
15. Vede că locul unde se odihnește este plăcut,
Și că ținutul lui este măreț;
Își pleacă umărul subt povară,
Și se supune birului.
16. Dan va judeca pe poporul său,
Ca una din semințiile lui Israel.
17. Dan va fi un șarpe pe drum,
O năpîrcă pe cărare,
Mușcînd călcîiele calului,

- Făcînd să cadă călărețul pe spate.
18. În ajutorul Tău, nădăjduiesc, Doamne!
19. Peste Gad vor da iuruș cete înarmate,
Dar și el va da iuruș peste ele și le va urmări.
20. Așer dă o hrană minunată;
El va da bucate alese împăraților.
21. Neftali este o cerboaică slobodă:
Rostește cuvinte frumoase.
22. Iosif este vlăstarul unui pom roditor,
Vlăstarul unui pom roditor sădit lîngă un izvor;
Ramurile lui se înalță deasupra zidului.
23. Arcașii l-au ațîțat, au aruncat săgeți,
Și l-au urmărit cu ura lor.
24. Dar arcul lui a rămas tare,
Și mîinile lui au fost întărite
De mîinile Puternicului lui Iacov:
Și a ajuns astfel păstorul, stîncă lui Israel.
25. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta;
Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvînta
Cu binecuvîntările cerurilor de sus,
Cu binecuvîntările apelor de jos,
Cu binecuvîntările țăitelor și ale pîntecelui mamei.
26. Binecuvîntările tatălui tău
Întrec binecuvîntările părinților mei, și se înalță
Pînă în creștetul dealurilor vecinice:
Ele să vină peste capul lui Iosif,
Peste creștetul capului domnului fraților săi!
27. Beniamin este un lup care sfășie;
Dimineața, mănîncă prada,
Iar seara, împarte prada răpîtă.”
28. Aceștia sînt toți ceice alcătuiesc cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și acestea sînt lucrurile, pe cari li le-a spus tatăl lor, cînd i-a binecuvîntat. I-a binecuvîntat, pe fiecare cu o binecuvîntare deosebită.
29. Apoi le-a dat porunca următoare: „Eu am să fiu adăugat la poporul meu; deci să mă îngropați împreună cu părinții mei, în peștera care este în ogorul Hetitului Efron,
30. în peștera din ogorul Macpela, care este față în față cu Mamre, în țara Canaan. Acesta este ogorul, pe care l-a cumpărat Avraam de la Hetitul Efron, ca moșie de înmormîntare.
31. Acolo au îngropat pe Avraam și pe Sara, nevasta lui; acolo au îngropat pe Isaac și pe Rebeca, nevasta lui; și acolo am îngropat eu pe Lea.
32. Ogorul și peștera care se află acolo au fost cumpărate dela fiii lui Het.”
33. Cînd a insprăvit Iacov de dat porunci fiilor săi, și-a tras picioarele în pat, și-a dat duhul, și a fost adăugat la poporul său.

50

1. Iosif s'a aruncat pe fața tatălui său, l-a plîns, și l-a sărutat.
2. A poruncit doftorilor, cari erau în slujba lui, să îmbălsămeze pe tatăl său; și doftorii au îmbălsămat pe Israel.
3. Patruzeci de zile au trecut astfel și au fost întrebuițate cu îmbălsămarea lui. Și Egiptenii l-au plîns șaptezeci de zile.
4. După ce au trecut zilele de jale, Iosif a vorbit oamenilor din casa lui Faraon, și le-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea voastră, spuneți, vă rog, lui Faraon, ce vă spun eu.

5. Tatăl meu m' a pus să jur, zicînd: „Iată, în curînd eu am să mor! Să mă îngropi în mormîntul, pe care mi l-am săpat în țara Canaan.” Aș vrea dar să mă sui acolo, ca să îngrop pe tatăl meu; și după aceea mă voi întoarce.”
6. Faraon a răspuns: „Suie-te, și îngroapă pe tatăl tău, după jurămîntul pe care te-a pus să-l faci.”
7. Iosif s' a suit, ca să îngroape pe tatăl său. Împreună cu el s' au suit toți slujitorii lui Faraon, bătrînii casei lui, toți bătrînii țării Egiptului,
8. toată casa lui Iosif, frații săi, și casa tatălui său; n' au lăsat în ținutul Gosen decît pruncii, oile și boii.
9. Împreună cu Iosif mai erau cară și călăreți, așa că alaiul era foarte mare.
10. Cînd au ajuns la aria lui Atad, care este dincolo de Iordan, au făcut plîngere mare și jalnică; și Iosif a ținut în cinstea tatălui său un bocet de șapte zile.
11. Locuitorii țării, Cananiții, au fost martori la bocetul acesta din aria lui Atad, și au zis: „Iată un mare bocet printre Egipteni!” De aceea s' a dat acestei arii numele Abel-Mițraim (Jalea Egiptenilor) ; ea este dincolo de Iordan.
12. Astfel au împlinit fiii lui Iacov poruncile tatălui lor.
13. L-au dus în țara Canaan și l-au îngropat în peștera din ogorul Macpela, pe care-l cumpărase Avraam dela Hetitul Efron, ca moșie de înmormîntare, și care este față în față cu Mamre.
14. Iosif, după ce a îngropat pe tatăl său, s' a întors în Egipt, împreună cu frații săi și cu toți cei ce se suiseră cu el, ca să îngroape pe tatăl său.
15. Cînd au văzut frații lui Iosif că tatăl lor a murit, au zis: „Dacă va prinde Iosif ură pe noi, și ne va întoarce tot răul, pe care i l-am făcut?”
16. Și au trimes să spună lui Iosif: „Tatăl tău a dat porunca aceasta înainte de moarte:
17. „Așa să vorbiți lui Iosif: „Oh! iartă nelegiuirea fraților tăi și păcatul lor, căci ți-au făcut rău!” Iartă acum păcatul robilor Dumnezeului tatălui tău!” Iosif a plîns cînd a auzit cuvintele acestea.
18. Frații lui au venit și s' au aruncat ei înșiși cu fața la pămînt înaintea lui, și i-au zis: „Sîntem robii tăi.”
19. Iosif le-a zis: „Fiți fără teamă; căci sînt eu oare în locul lui Dumnezeu?
20. Voi, negreșit, v' ați gîndit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să îplinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr.
21. Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri.” Și i-a mîngăiat, și le-a îmbărbătat inimile.
22. Iosif a locuit în Egipt, el și casa tatălui său; și a trăit o sută zece ani.
23. Iosif a văzut pe fiii lui Efraim pînă la al treilea neam; și fiii lui Machir, fiul lui Manase, s' au născut pe genunchii lui.
24. Iosif a zis fraților săi: „Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta, și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara, pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.”
25. Iosif a pus pe fiii lui Israel să jure, zicînd: „Cînd vă va cerceta Dumnezeu, să luați și oasele mele de aici.”
26. Iosif a murit, în vîrstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat, și l-au pus într' un sicriu în Egipt.